

DE ZWARTE

nr.
82

zeitung mit speisekarte
in deutsche sprache

20-7-'87

f2,25

O.A. FRANKFURTER AUTONOMEN
HERITAGE FOUNDATION
DRIFTIG UTRECHT

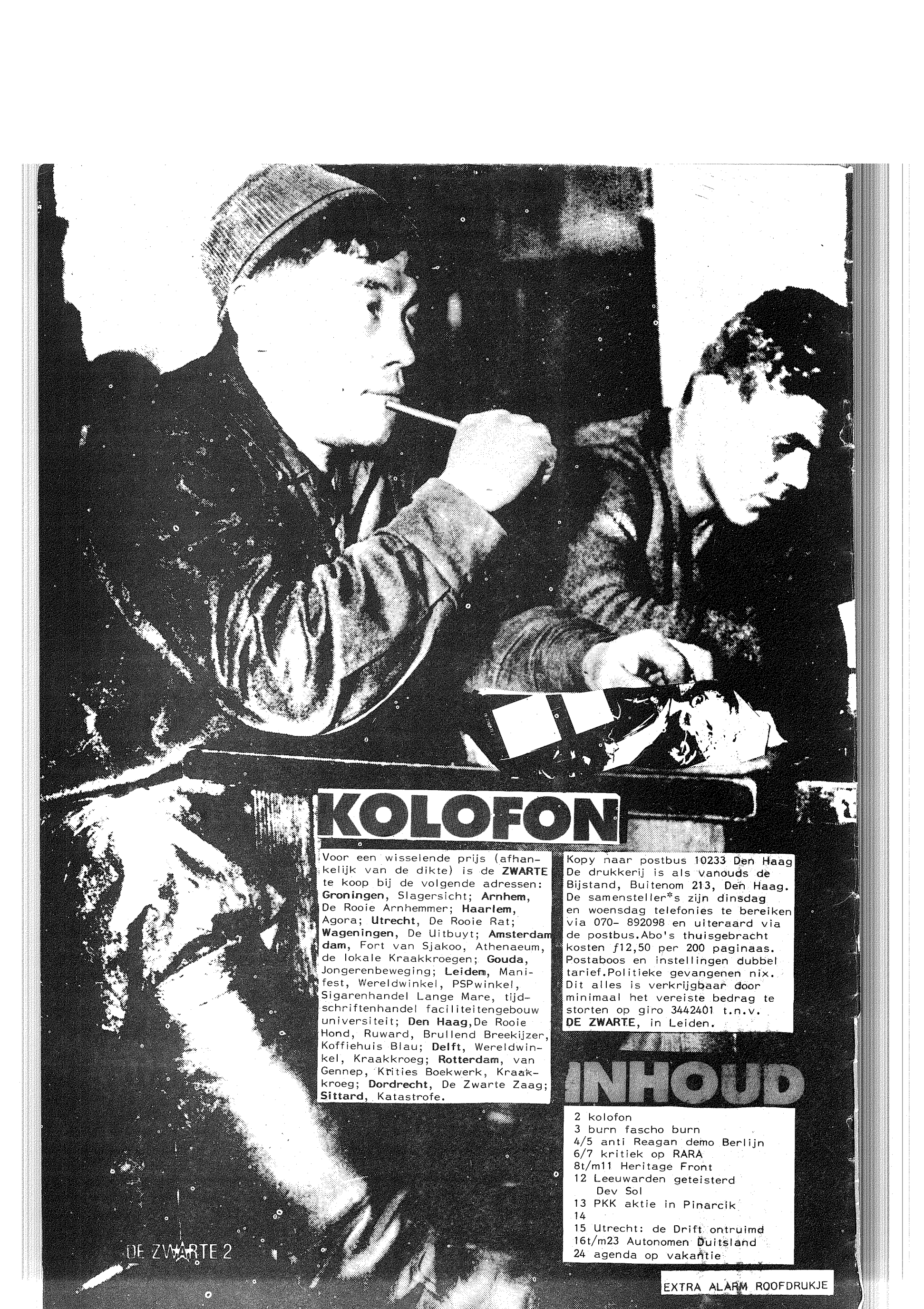

EXTRA: UIT 1923

alarm

KUNSTNUMMER

A. L. CONSTANDSE
EN ANDEREN

KOLOFON

Voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de **ZWARTE** te koop bij de volgende adressen: **Groningen**, Slagersicht; **Arnhem**, De Rooie Anhemmer; **Haarlem**, Agora; **Utrecht**, De Rooie Rat; **Wageningen**, De Uitbuyt; **Amsterdam**, Fort van Sjakoo, Athenaeum, de lokale Kraakkroegen; **Gouda**, Jongerenbeweging; **Leiden**, Manifest, Wereldwinkel, PSPwinkel, Sigarenhandel Lange Mare, tijdschriftenhandel facilititeitengebouw universiteit; **Den Haag**, De Rooie Hond, Ruward, Brullend Breekijzer, Koffiehuis Blau; **Delft**, Wereldwinkel, Kraakkroeg; **Rotterdam**, van Gennep, Krities Boekwerk, Kraakkroeg; **Dordrecht**, De Zwarte Zaag; **Sittard**, Katastrofe.

Kopy naar postbus 10233 Den Haag. De drukkerij is als vanouds de Bijstand, Buitenom 213, Den Haag. De samensteller*s zijn dinsdag en woensdag telefonies te bereiken via 070- 892098 en uiteraard via de postbus. Abo's thuisgebracht kosten f12,50 per 200 paginaas. Postaboos en instellingen dubbel tarief. Politieke gevangenen nix. Dit alles is verkrijgbaar door minimaal het vereiste bedrag te storten op giro 3442401 t.n.v. **DE ZWARTE**, in Leiden.

INHOUD

2 kolofon
3 burn fascho burn
4/5 anti Reagan demo Berlijn
6/7 kritiek op RARA
8t/m11 Heritage Front
12 Leeuwarden geteisterd
Dev Sol
13 PKK aktie in Pinarcik
14
15 Utrecht: de Drift ontruimd
16t/m23 Autonomen Duitsland
24 agenda op vakantie

BURN FASCHO BURN FASCHO BURN

KOMMANDO VERKLARING

Wij hebben in de nacht van 25 juni 1987 met het anti-fascistische kommando Siegbert en Lotte Rotholz één van de belangrijkste centra van de FAP (freies arbeiters partij) in Nedersaksen met een brandaanslag aangepakt.

Het gaat om het huis van Karl Polacek (52 jaar, werkloos electricien), woordvoerder van de FAP en één van de leidende organisatoren van de nazi-scene. Sinds 1981 heeft Polacek zijn plaats binnen de nazi-scene opgebouwd. Sindsdien is tijdens de weekends zijn huis een trefpunt geworden van extreemrechtse jongeren, vnl uit N-duitsland, van de Vikingjeugd tot nazi-skins. Tot 1984 was Polacek vnl actief voor de NPD. In de NPD bekleedde hij tijdelijk de post van plaatsvervangend kringleider, in Duderstadt probeerde hij een nazistische boekhandel te openen om in samenwerking met de Gottingse NPD-functionaris Hans-michael Fiedler de nationaal-socialistische beweging te versterken. Door openlijk verzet tegen de boekhandel en door economische moeilijkheden was Polacek gedwongen zijn zaak al snel weer te sluiten. Tijdens de europese verkiezingen in dat zelfde jaar deed Polacek samen met zijn zoon Rudiger, en de huidige kringleider van de NPD, Waldemar Meier, zich gelden met het inelkaar slaan van mensendie iets aan te merken hadden op de fascistiese posters die zij aanbrachten. Vanaf 1985 heeft Polacek zich van de FAP afgewend, echter zonder zijn NPD-kontakten te verbreken. Zo fungeert zijn zoon, een karate-freak, als lijfwacht van de al eerder genoemde Fiedler. Daarnaast stond Polacek's naam bovenaan een lijst met telefoonnummers die op Fiedlers buro werd gevonden tijdens een bestorming van een NPD-centrale door anti-fascisten.

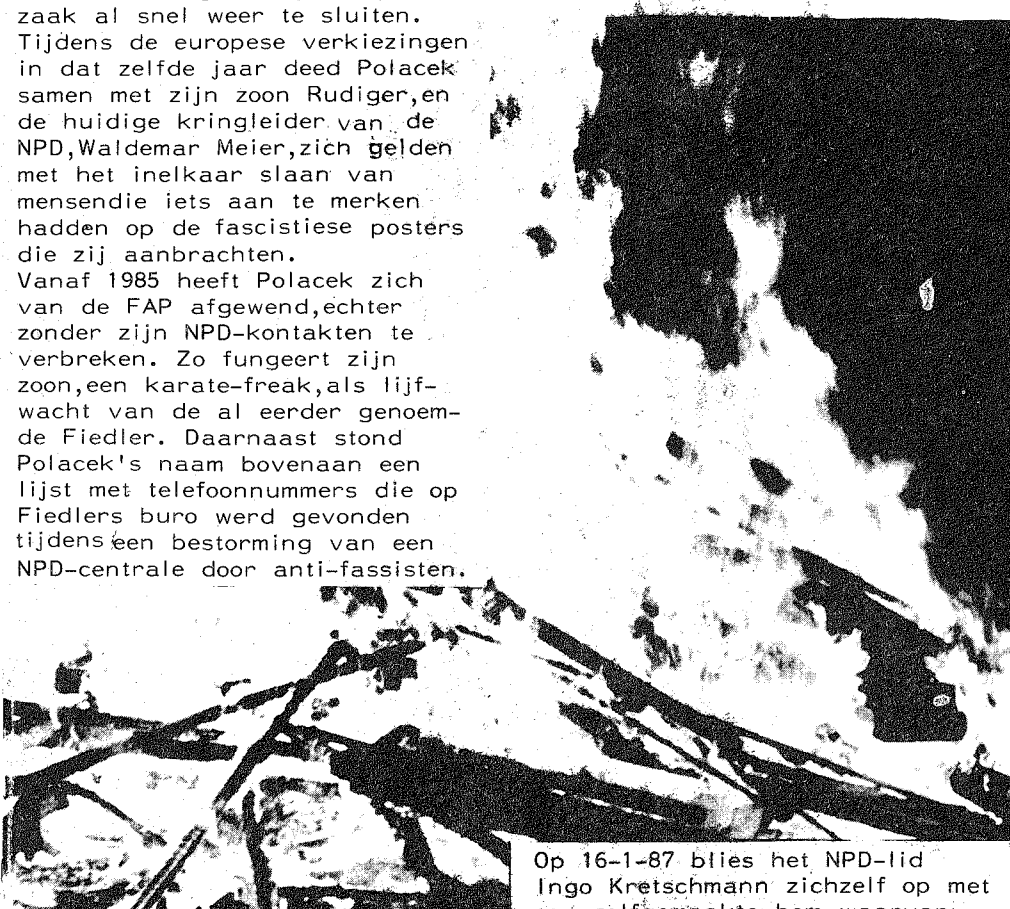
Van stickers tot terreur op straat. In 1986 leidde het tot verscheidene overvallen van nazi's, vnl op buitenlanders. Tijdens het politieverhoor naar aanleiding van een van deze aanvallen stelden de FAP-skins zich voor als 'duitse patriotten' die hun vaderlandse plicht nakwamen. Bij het latere proces weigerde de rechter op de nazistische achtergrond in te gaan. Zij, de fascho's, en de buitenlanders moesten toch met elkaar kunnen opschieten, ze waren immers beiden minderheden. In Meckenrode organiseerde de nazi's geuniformeerde marsen en terroriseerden de bevolking. Voorlopig hoogtepunt was het 'Sonnwende' feest in december 1986. Nadat de nazi's een groot vuur hadden ontstoken, marcheerden ze - de meesten stom dronken - het dorp binnen, terroriseerden de bewoners en spotten hakenkruizen. Een naar aanleiding daarvan uitgeroepen inwonersvergadering nam een resolutie aan, waarin Polacek duidelijk werd gemaakt dat hij in het dorp ongewenst was. Sindsdien gedragen de nazi's zich wat terughoudender. Maar dat deed niets af aan de gestage opbouw van Polacek's plaats in de nazi-scene.

Het centrum brande bijne volledig af. In Gottingen kregen de nazi's eindelijk zelf eens klappen, tijdens hun feest in een jongerencentrum. De politie trad daarbij met alle middelen op tegen de anti-fascisten. Aan de vooravond van de geboortedag van Hitler kwam het in Northeim door toedoen van Polacek tot een voorlopig hoogtepunt in de eskalatie. 40 fascho's, provoseerden gevechten met turkse en duitse jongeren. De ongeregelde heden, in de media omschreven als ware slachtpartijen, duurden de hele nacht, waarna Polacek met zijn nazi's terug naar Meckenrode. De politie trad tijdens de ongeregelde heden vnl. op tegen de turkse jongeren. Gearresteerde nazi's werden naar huis gebracht zodat ze binnen een uur met hernieuwde kracht weer aan de matpartijen konden meedoen. Tegen Polacek werd natuurlijk niets ondernomen. Bij hen thuis vinden steeds meer nazi bijeenkomsten plaats.

Deze kleine geschiedenisles toont aan, dat de nazi's rond Gottingen kontinu een centrum tot hun beschikking hebben, en hoe ze daarvoor de staat gesteund wordt. Alleen al uit het feit dat ze ongehinderd fascistiese bijeenkomsten kunnen beleggen spreekt voor zich. Maar het gaat verder. Zo werd Polacek, als 'vakman' door de politie uitgenodigd voor gesprekken met turkse jongeren om tot de eskalatie te komen; een fascist die dit alles wel even recht zal praten!!!!. Daarnaast probeert het staatsapparaat de ongeregelde heden te depolitiseren, wat de fascho's uiteraard in de kaart speelt en ongemerkt fungeren als verlengde van het staatsapparaat. Als we iets tegen fascistesen willen uitvoeren, zullen we het zelf moeten doen. Daarbij moeten we erop voorbereid zijn dat de strijd tegen het fascistisme tevens een strijd tegen het imperialisme is; dat is immers het systeem dat het fascistiese organiseert. Polacek's huis hebben we in de hens gestoken. Voor het huis hebben we de slogan "versla de FAP" gespoten.

VERSLA DE INFRASTRUKTUUR VAN DE FASCISTEN

ANTI-FASCISTIES KOMMANDO SIEGBERT EN LOTTE ROTHOLZ Siegbert en Lotte Rotholz waren joodse anti-fascistische verzetstrijders uit de arbeidersklasse. Als kommunisten behoorden ze tot het illegale verzet in Nazi-duitsland. In 1942 werden ze gearresteerd. 4 maart 1943 stierf Siegbert op het schavot. Lotte werd in het vernietigingskamp Auschwitz-Birkenau vergast.

Sinds de FAP dankzij Polacek over een organisatories centrum beschikt, namen het aantal openlijke activiteiten van de fascho's in de omgeving van Gottingen schrikbarend toe.

Op 16-1-87 blies het NPD-lid Ingo Kretschmann zichzelf op met een zelfgemaakte bom waarvan de ontsteking gelukkig te vroeg afging. Kretschman was een goede vriend van Polacek. Negen dagen later voerden de nazi's een aanslag uit op het jongerencentrum Lohmulle, dat overwegend door turkse jongeren werd bezocht.

DE ZWARTE

REAGAN OP BEZOEK IN WEST-DE BURGERLIJKE STAAT TOON

West-berlijn was op 11 en 12 juni een gedeelde stad. De grens werd getrokken door 10.000 paramilitairen, ten onrechte aangeduid als politie, die uit west-duitsland waren overgekomen. Genadeloos probeerden zij elk verzet of protest tegen het imperialistische spektakel bij de Brandenburger toren in de kiem te smoren.

Het bezoek van Reagan aan Berlijn heeft aangetoond dat de regering, de geallieerden en het burgerlijke staatsapparaat een dergelijk bezoek alleen mbv de noodtoestand kunnen laten doorgaan.

Het heeft ook aangetoond dat de leiding van de paramilitaire troepen er niet meer in het minst in geïnteresseerd is, althans een gedeelte van de bevolking op haar hand te krijgen. Het was duidelijk haar doel, de tegenstand tegen dat wat bij de Brandenburger toren door Reagan, Kohl en Diepgen als 'politiek' verkocht werd, met wreed geweld de kop in te drukken.

Op hetzelfde moment dat Reagan, Kohl en Diepgen de 20.000 uitverkorenen (waaronder alleen al 4000 stillen en een groot aantal leden van de strijdkrachten en hun familie) toespraken over de onvrijheid in Oost-duitsland, marcheerden op de Kurfusterdam duizenden paramilitairen, om het demonstratie- en manifestatieverbod te handhaven. Een spontane demo van 1000 mensen werd urenlang omsingeld. De opgefokte soldaten van de staatsmacht provokeerden voortdurend en hakken op de omsingelde massa in. Een 'waaninnige' rijdt met z'n auto op de mensenmassa in. Bloedoverstroomd zakken mensen in elkaar als de burgeroorlogkommandos de straat vrij meppen. De metro van Kreuzberg, Wedding en Neukoln worden op bevel van de 'politie' gesloten en bezet door paramilitaire eenheden. Alle toegangswegen naar Kreuzberg worden afgesloten, massale personencontroles vinden plaats, fietsers worden de fiets afgepakt, auto's worden van de weg gehaald en van onder tot boven gecontroleerd. Kreuzberg is hermetisch afgesloten. Duizenden mensen zitten opgesloten.

Kohl in zijn redevoering: "Deze stad dankt haar vrijheid aan de aanwezigheid van de drie bezettingsmachten. Haar inwoners kunnen zich vrij bewegen, hun lot in vrije keuze meebepalen, hun mening vrij uiten" Op de Kurfusterdam en de Breitscheidplatz knuppelen de kommando's

in op alles en iedereen, die hun mening over Reagan en de VS zowel als de Duitse regering in spreekkoren kenbaar maken.

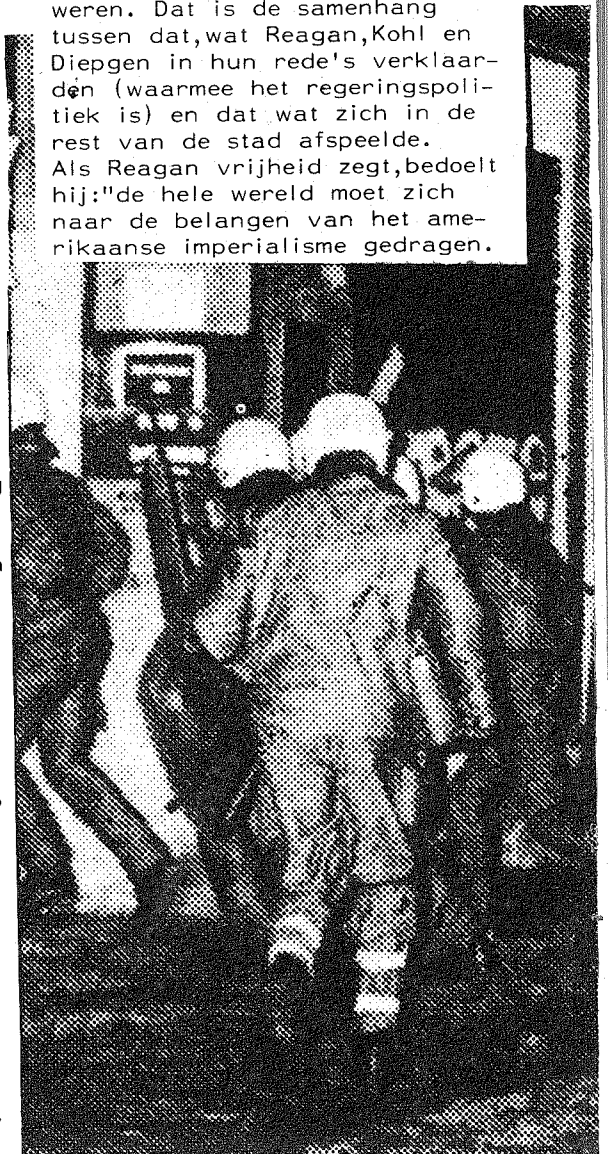
De dag daarvoor was een demo van 50.000 mensen tegen de imperialistische bewapenings- en oorlogspolitiek, tegen het groot-Duitse chauvinisme en tegen plundering en verarming, door de paramilitairen hard aangepakt. Het autonomen blok was met 4000 mensen het sterkst. Toen dit blok op de Breitscheidplatz aankwam werd het aangevallen en ingesloten. Stillen waren massaal aanwezig (te herkennen aan een blauw met geel speldje op hun revers). De demo werd uiteindelijk uit elkaar geknuppeld en vergast. Er volgde massale arrestaties. Bij Nollendorf- en Wittenbergerplatz vochten de demonstranten terug, door de burgerlijke media omschreven als 'reischoppers'. Reeds in deze nacht waren wijken in Kreuzberg door de paramilitairen bezet, die in kolonnes door de straten rausden en door pantserwagens aangevoerd werden. Een compleet stadsdeel werd zo geterroriseerd.

De volgende nacht werd Kreuzberg weer bezet. Voorbijgangers werden door de straten gejaagd, de kommando's vielen huizen binnen en sleepten mensen naar buiten die vervolgens gearresteerd werden. Huizen werden met schijnwerpers belicht: Kreuzberg was in handen van de burgeroorlogkommando's, een ieder die zich op straat waagde, werd tot prooi van de knuppelende horden

Diepgen, in zijn rede voor de Brandenburger toren: "Berlijn is het symbool van de vrijheid. Van de stad moet vrede uitgaan. We willen een politiek van de dialoog. dat dient alle mensen.... het is mijn grote hoop, op een dag met mijn kinderen door de Brandenburger toren te kunnen gaan." Diepgen wil dus met zijn kinderen door de Brandenburger toren gaan. Dat zal echter niet gaan zonder tanks en kanonnen, zonder soldaten en oorlog.. Dat is veel mensen in west-berlijn volledig duidelijk. En dat het deze groot-Duitse krijgers de massabijval uit de bevolking ontbreekt is eveneens duidelijk. De grote demo op 11 juni en de noodtoestand spreken voor zich, even zo het gebeuren bij de Brandenburger toren. 24 jaar daarvoor hadden nog honderdduizenden berlijners de toenmalige Amerikaanse president Kennedy juichend binnengehaald en zich verbreed met de Amerikaanse bezettingsmacht (de politie werd toen ingezet om de uitgelaten menigte in toom te houden, niet tegen demonstranten). Nu bood het gebeuren een heel

ander schouwspel. De Amerikaanse president, Kohl en Diepgen achter pantserglas, overal versperringen, slechts uitgenodigde gasten, prikkeldraad, scherpschutters op de daken, in de stad zelf gold de noodtoestand. En een goede stemming wilde onder de genodigden ook niet echt loskomen. Het applaus en gejuich leek meer op de ingeblikte lachbuien en het handgeklap van de Amerikaanse tv-shows.

Kort en goed: De door Reagan, Kohl en Diepgen geforseerde agressieve koers tegen Oost-duitsland en de Sovjet-unie heeft geen consensus onder de bevolking. Zelfs bij CDU-kiezers is het ranselen van de Stahlhelmfractie in het verkeerde keelgat geschoten. Als Reagan Gorbatsjov toeroept: "Mijnheer Gorbatsjov, haalt u die muur neer!" dan moet tegelijkertijd in Berlijn een nieuwe muur gebouwd worden: een muur van paramilitairen tegen al diegenen die dit agressieve beleid afwijzen en zich er tegen afzetten. Een muur van de burocratie en de politestaat tegen al diegenen die in de sociale ellende zitten en zich verweren. Dat is de samenhang tussen dat, wat Reagan, Kohl en Diepgen in hun rede's verklaarden (waarmee het regeringspolitiek is) en dat wat zich in de rest van de stad afspeelde. Als Reagan vrijheid zegt, bedoelt hij: "de hele wereld moet zich naar de belangen van het Amerikaanse imperialisme gedragen."

BERLIJN HAAR WARE GEZICHT

Als Kohl en Diepgen over vrijheid praten, dan bedoelen ze: het 'socialistische experiment' moet eindelijk eens verdwijnen. Daar behoren eigenlijk de waarden van de vrije markteconomie en de oude eigendomsverhoudingen. Want: met vaste arbeidsplaatsen, lage en stabiele huren, een goed uitgebouwde en functionerende gezondheidszorg en onderwijsstelsel, de onteigening van kapitalisten, maak je geen winst. Hun vrijheid is de vrijheid van de kapitalisten ons uit te buiten; de vrijheid van de banken en de industrie vet aan de bewapening te verdienen; de vrijheid om iedereen in de sociale ellende en de afgrond te storten die niet aan de eisen van de prestatie-maatschappij voldoen; de vrijheid iedereen te kriminaliseren en te terroriseren die hier niet aan mee wenst te doen en zich verzet.

Reagan voor de Brandenburger toren: "In Europa weigert slechts één staat de toetreding tot de vrije wereld. Daarmee is ook de weg voor de andere oostbloklanden versperd. Maar in dit tijdperk van het ontstaan van twee nieuwe industrieën, de informatie en de innovatie, heeft de sovjet-unie nog steeds de keuze. Ze moet structurele veranderingen ondergaan of ze zal zich zelf overleven. Daarop bestaat tegenwoordig hoop. Wij in het westen zelf zijn bereid om gezamenlijk met het oosten in alle openheid te werken—de grenzen neer te halen die de mensen scheidden, een veiligere en vrijere wereld te creëren. En er is zeker geen betere plek dan Berlijn, trefpunt van oost en west, om daarmee te beginnen".

Dus de Sovjet-unie "weigert de toetreding tot de vrije wereld" Nog steeds heeft ze volgens Reagan de 'keuze' zich aan het imperialisme te onderwerpen, "de grenzen neer te halen". In de rede's van Reagan, Kohl en Diepgen wordt voortdurend uitgesproken, dat "het oostblok zich openen moet". Kortom, de landen van het Warschaupakt wordt bevolen het kapitalistische systeem over te nemen (andersom is dat niet het geval !)

Kohl: "Er kan geen samenwerking tussen oost en west bestaan buiten Berlijn om; Berlijn moet er volledig bij betrokken zijn. De prijs voor samenwerking kan ook niet daarin bestaan, dat wij er van af zien ons aan onze waarden en overtuigingen te houden".

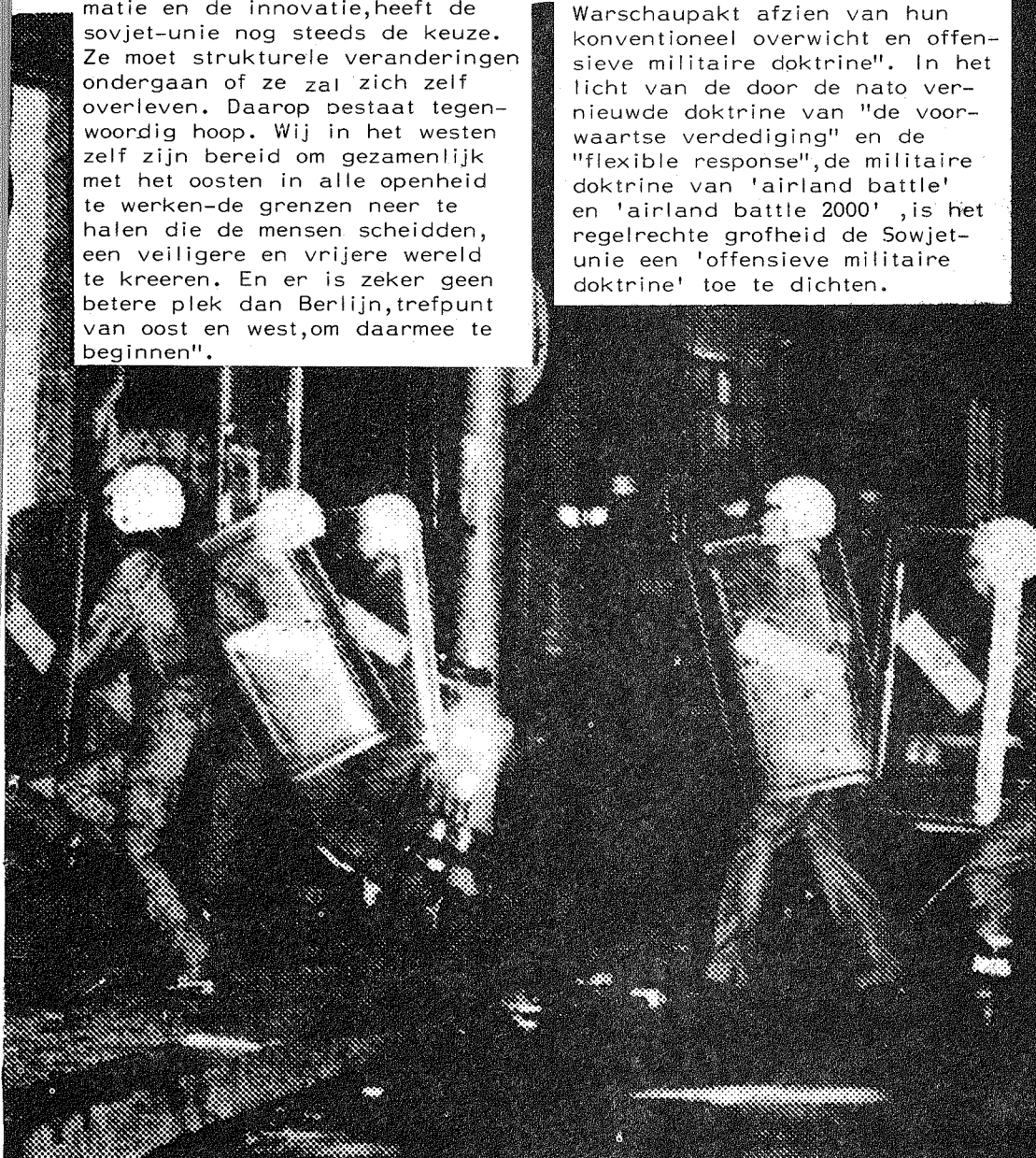
En als de Sovjet-unie weinig ziet in de 'vrijheid' en de 'waarden en overtuigingen' van Reagan, Kohl en Diepgen? Dan zal ze voelen wat het betekent je niet aan het VS en BRD imperialisme te onderwerpen. Kohl: "we willen stabiliteit tussen de machten. Daarvoor moeten de staten van het Warschaupakt afzien van hun konventioneel overwicht en offensieve militaire doktrine". In het licht van de door de nato vernieuwde doktrine van "de voorwaartse verdediging" en de "flexible response", de militaire doktrine van 'airland battle' en 'airland battle 2000', is het regelrechte grofheid de Sovjet-unie een 'offensieve militaire doktrine' toe te dichten.

Om kort te gaan: De Sowjet-unie en de met haar verbonden landen moeten eindelijk het kapitalistische systeem weer gaan invoeren. Doen ze dat niet vrijwillig, dan worden ze met militaire, politieke en economische druk daartoe gedwongen, en voor het geval dat dat niets uithaalt, wordt— nu nog met 'bloemen'— met oorlog bedreigd. West-Berlijn zal binnen deze politiek weer als bruggehoofd fungeren. Reagan: "En zeker is er geen betere plek dan Berlijn-trefpunt van oost en west—om er mee te beginnen"

11 en 12 juni zijn ze daarmee begonnen. Wat dat voor de bevolking en het verzet tot gevolg heeft, hebben we allemaal kunnen meemaken. Deze politiek is alleen mbv de noodtoestand door te zetten. Om daar tegen te vechten en het ten val te brengen zal een lange adem vergen. De 150 organisaties die de demo-oproep ondertekend hebben (en ook de vele anderen, die er niet op stonden) moeten tegen dit imperialistische project een coalitie-politiek ontwikkelen, die een groot genoeg draagvlak heeft, en niet alleen geschikt is voor zaken waar punktuele overeenkomsten bestaan. Daarvoor is het noodzakelijk eerst inhoudelijk met elkaar te discussiëren. Het perspectief moet zijn, het politieke en sociale verzet bij elkaar te brengen. anti-kapitalistische en anti-imperialistische strijd te bundelen. Het is zeker van belang, de verscheidene posities en standpunten van de organisaties uit te dragen, en daarover te discussiëren. Het is net zo belangrijk, deze discussies niet als sektarische kibbelpartijen te voeren, maar vanuit de wil en de behoefte tot samenwerking.

Welke rol Reagan, Kohl en Diepgen Berlijn toegedacht hebben, is uit de redevoeringen zeer duidelijk geworden. In welke richting zich dat zal toespitsen, mogen 2 voorbeelden duidelijk maken: 13 juni bevondt de Turkse fassisten-leider Turkes zich hier onder begeleiding en bescherming van de veiligheidsdiensten. Hij kon zich zonder problemen door de stad begeven. In de dagen daarna vond het kongres van de fassistische Moon-sekte plaats. Ze willen West-Berlijn tot een internationaal centrum voor fassistische en grootduitse ontmoetingen maken. Ze willen Berlijn tot een sterker bastion van de NATO maken. Ze willen West-Berlijn tot een metropool van het internationaal kapitalisme maken. Daartegen is ons verzet vereist. **NIET TEGEN ELKAAR MAAR MET ELKAAR STRIDEN.**

DE ZWARTE 3

Dit stuk gaat niet over ideologie. Er is veel geschreven over de vraag met welke middelen je welke doelen mag bereiken, de geweldsdiskussie.

Kortom: de etiek van het axievoeren. Deze discussie gaan we niet herhalen.

De vakgroep Strategie en Taktiek /

strategie. De witte vlek op de landkaart van axievoerend nederland. WE willen een analiese maken van hoe je een machtstrijd kunt winnen. Deze analiese willen we los koppelen van de te gebruiken methodes of ideologien. Iedereen moet zelf bepalen welke axie-methoden hij of zij gebruikt. Samengevat: het gaat ons erom hoe je een gesteld doel het beste kunt bereiken. Als voorbeeld van analiese nemen we het hete hangijzer van de beweging: RARA. Ze zijn interessant omdat zij niet bij symboliese axies blijven steken, maar de feitelijke machtstrijd aangaan.

RARA EN DE SHV

Het verhaal dat bij RARA hoort is dat van de SHV. De vakgroep zal analieseren waarom de akties van RARA suksesvol waren. Eerst door een beschrijving van het bedrijf te geven. En daarna door een strategiese analiese te maken. Dit tweede verschilt van wat tot nu toe is verschenen (bv. Bluf! 251, redaxie geldwezen) , omdat het geen beschouwing geeft maar een strategiese analiese van een machtstrijd. En om dit laatste is het ons te doen.

Een korte beschrijving van de SHV:

- In 1983 had de SHV een vermogen van 1,3 miljard en een winst van ruim 60 miljoen.
- De winst steeg in 1985 tot ruim 150 miljoen, maar het vermogen nam niet evenredig toe.
- In 1985 komt tussen de 2% en de 5% van de winst uit Zuid-afrika. Oftewel 3 tot 7,5 miljoen
- Na onze bestudering van de bedrijfs-cijfers was het vermogen van de SHV in Zuidafrika 100 miljoen of meer.
- De familie Fentener van Vlissingen heeft met drie bestuursfunxies een

groot aandeel in het management. en bezit tevens het hele vermogen: een echt familiebedrijf.

DE METODE

We hebben al een paar keer het woord strategiese analiese in de mond genomen. Tijd om er even bij stil te staan. Het is een analiese op drie (eigenlijk vier) nivos. Elk nivo is ondergeschikt aan en afhankelijk van het bovengliggend nivo.

Het onderste nivo is dat van de taktiek. De taktiek omvat de feitelijke uitvoering van een axie, de konfrontatie zelf. De taktiek is ondergeschikt aan de strategie.

De strategie gaat over het totale axieplan. Dit kunnen meerdere axies tegelijk zijn die allen hetzelfde doel hebben (bv. het terugtrekken van nederlandse bedrijven uit zuid-afrika.). De strategie houdt op waar de feitelijke axie begint. De strategie is weer op haar/zijn beurt ondergeschikt aan de politiek. De politiek gaat over algemene beleidslijnen.

'de beweging' is niet zo georganiseerd dat hierover plannen worden ontwikkeld. Het zou op hetzelfde nivo staan als de plannen van de nationale politiek (Overheid) Op dit nivo heb je heel direkt met de overheid te maken.

Hier houdt onze analiese op. Er zit nog een nivo boven. De politiek is ondergeschikt aan je levenshouding, je etiek, ook wel waarden en normen genoemd. En daarover wille we het deze keer niet hebben.

DE ANALIESE

Takties nivo.

- drie van de vier Makros waarin brand werd gesticht zijn verwoest.
- RARA heeft vestigingen uitgekozen die kwetsbaar zijn voor aanslagen, onder andere door de toegankelijkheid voor het publiek.
- de schade was per brand zeer groot. Drie branden: 100 miljoen.
- vergelijk deze 100 miljoen met de investeringen in zuidafrika (100 miljoen of meer) , en de steeds weigerachtige houding van de maatschappijen die de SHV verzekeren. De kwetsbaarheid is

spelen

She

met

vuur

STRATEGIES NIVO

- de SHV heeft zich teruggetrokken uit zuidafrika
- de Shv behoort tot de 10 grootste bedrijven van nederland. Dit houdt in dat de kapitulatie van dit bedrijf een voorbeeldfunxie kan hebben voor veel andere ondernemingen die in zuidafrika investeren.

Konklusie: ook hier heeft de RARA puik werk geleverd.

POLITIEK NIVO

- de axies van RARA hadden niet gevolg dat de overheid en het bedrijfsleven zich als een solidair blok gingen opstellen.
- grootwinkelbedrijven als de AH bleven ook na de branden wijzen op de konkurrentievervalsing van de Makros
- de politie was bezig met een onderzoek naar deze konkurrentievervalsing
- aan de SHV kleefte nog altijd de smet van de oorlogswins in de eerste wereldoorlog, en die aan het begin van de tweede wereldoorlog.
- een negatief punt is dat mede door de Makro-branden een aanzet is gegeven tot het oprichten van een landelijk opspringsteam.

Konklusie: eveneens op politiek nivo een slimme keuze van het bedrijf.

Totaal gezien behaalde RARA een groot sukses voor weinig (aktie-) kosten. Terwijl er slechts een minimaal politiek verlies is geleden.

groot in verhouding tot de schade die toegebracht kan worden. Gevoelige klappen dus!

-bovendien is RARA niet gepakt. Konklusie: de axies waren op takties nivo een groot sukses.

RARA is na de SHV doorgegaan. En wel met de Shell. We vinden dit om strategiese redenen een slechte keuze. We geven onze analiese.

RARA EN SHELL

Een korte beschrijving van Shell:
-in 1985 heeft Shell een vermogen van ruim 100 miljard, met een winst van ruim 10 miljard.
-het vermogen van Shell in zuidafrika bedroeg in deze periode ruim 1 miljard. Als we de winstmarge van 10 % aanhouden was de winst hier 100 miljoen.
-Shell heeft een professioneel management (geen familiebedrijf).
-de Oranjes en de Loudons zijn grote partikuliere aandeelhouders
-Shell is sinds enige tijd het grootste bedrijf ter wereld..

DE ANALIESE

TAKTIES NIVO

-er zijn in de loop der jaren pogingen gedaan om een tiental Shell vestigingen te laten afbranden. De helft hiervan slaagde. De totale schade was in de orde van grootte van een tiental miljoen gulden. De kwetsbaarheid van de objecten is vergelijkbaar (of zelfs groter) met de Makros
-Maar er zijn verschillen:

doordat Shell voor de zuidafrikaanse ekonomie een sleutelpositie inneemt, heeft dit bedrijf meer beleidsruimte dan de SHV.

-zowel de schade per brand, als de totale schade, als het pesentage geslaagde axes bleef achter bij het Makro-gebeuren.
-vergelijk deze pakweg 10 miljoen schade met de 100 miljoen winst van Shell in zuidafrika, en het vermogen van een miljard alhier.

de schade siffers verbleken helemaal bij de totale winst (10 miljard) en het totale vermogen (100 miljard) van Shell
-de schade bedraagt een faktor 10 minder dan die bij de SHV. Terwijl Shell 100 maal zo groot is. In de machtsrijd hebben deze axes een ekonomies effekt, die 0,1 % bedragen van die bij de SHV.
Konklusie: op takties nivo een mager resultaat.

STRATEGIES NIVO

-Shell heeft de investeringen in zuidafrika uitgebreid.
-Shell is ook een nederlands (brits) bedrijf. Doordat dit bedrijf niet zal kapituleren verdwijnt de voorbeeldfunctie van de RARA-axes bij de Makro. Kleinere bedrijven zien dat er ook ondernemingen zijn die niet buigen voor aanslagen RARA tast daarmee de mieste van multinational-bedwinger aan.
Konklusie: op strategies nivo bereik je een omgekeerd effekt.

POLITIEK NIVO

-grote aandeelhouders zijn de Oranjes en de Loudons. De twee meest invloedrijke families van Nederland. Een ekonomies gevecht met Shell zal uitlopen op een prestigeslag. Niet alleen omdat het via Oranje een nationale binding heeft, maar ook omdat Shell het grootste bedrijf ter wereld is. Dit heeft tot gevolg dat Shell, ondanks ekonomiese verliezen, de strijd tegen RARA zal willen volhouden.

-er is een goede onderlinge verhouding met de konkurrentie Shell heeft in nederland geen slechte naam.

Branden gericht tegen ontvlambare stoffen kunnen door Shell en de overheid worden gebruikt als wapens voor de beïnvloeding van de publieke opinie. Dit houdt in dat de kans op blokvorming van bedrijfsleven en overheid toeneemt. Het effekt van verdere ekonomiese axes kan worden beperkt, het opsporingsapparaat uitgebreid. Het is overigens niet zo dat Shell efektief de publieke opinie weet te bespelen. Een aanwijzing hiervoor is dat de gemeentes Amsterdam en Rotterdam, en mensen als Mient Jan Faber praatjes houdt met Shell over apartheid zonder dat zij in de hoek van de aanslagen worden geduwd. De in Duitsland zo berucht geworden 'beruhungsangst' heeft in nederland geen kans gekregen. RARA heeft nog speelruimte over voor het plegen van aanslagen zonder andere groepen daarmee in de wielen te rijden.

Konklusie: op politiek nivo is er veel te verliezen en weinig te winnen.

Over het totaal bezien kan je stellen dat RARA te veel hooi op zijn/haar vork neemt

SLOT

De Vakgroep Strategie en Taktiek vindt dan ook dat de weg die RARA nu inslaat, vanuit een strategiese analiese bezien, niet slim is. RARA wil doorgaan. Dat is ons wel duidelijk. Maar het kan ook anders. Je kan bv. een persverklaring uitgeven waarin je een wapenstilstand aankondigt van een jaar. Je vermeldt dat in die periode bedrijven als Shell zich moeten terugtrekken uit zuidafrika. Voor de periodeerna kondig je een nieuw offensief aan voor bedrijven die zijn gebleven:

-je breekt je mieste als multinationalbedwinger niet verder af.
-het kost je minder inspanning en risico

-de angst voor de angst is bij mensen groter dan de angst tijdens het gebeuren zelf.

Een zorgvuldig gedoseerd aantal branden levert het grootste psiegologiese effekt op en voorkomt gewenning. In dit verband onze complimenten voor de timing van het kerstoffensief. De laatste paar branden bij Shell kan je in zo een verklaring verkopen als een waarschuwing. Je redt aldus je aange-taste naam.

Om nog even duidelijk te zijn: Bij de SHV was er een machtsrijd die RARA won. De branden bij Shell kan je vanuit strategies nivo, slechts zien als simboliese axes. Simboliese axes vragen een andere analiese als we hier hebben gegeven. Wil je, na een afweging te hebben gemaakt, toch doorgaan met branden, doe het dan in ieder geval onder een andere naam. Je kan je eigen mieste in stand houden (en die is krachtig) en het simboliese van je axes, in tegenstelling tot RARA benadrukken.

De vakgroep Strategie en Taktiek heeft geen ideologiese of geweldsdiskussie willen starten. Die worden, terecht, al vaak genoeg gevoerd. De strategiese diskussie wordt, onterecht, nooit gevoerd.

We weten ook wel dat we nu onafgewogen bezig zijn. Dat een strategie diskussie alleen tot nix leidt. Maar laat dit het begin zijn van het samenvoegen van de ideologiese en de strategiese diskussie.

DE VAKGROEP STRATEGIE EN TAKTIEK.

Bron: Anti Fascistisch Front Limburg
Postbus 42 3500 Hasselt

The Heritage Foundation

denktank

"... One of the people it's been most useful to and used by is me." zegt Reagan op de achterflap van "Mandate For Leadership II, Continuing The Conservative Revolution.", de blauwdruk voor een conservatieve regering, van de Heritage Foundation. Deze uitspraak illustreert de invloed die think-tanks hebben op de Amerikaanse politiek.

Denktanks zijn private organisaties die studies en rapporten maken ten behoeve van politici en overheidsinstanties. Dit kan gaan over de meest diverse onderwerpen, gaande van onderwijs, sociaal beleid, gezondheid, tot defensie en buitenlandse politiek. Blijkbaar voldoen deze organisaties aan een behoefte, of zoals een waarnemer het zegt: "De politieke overheden beschikken niet over mensen die betaald worden om na te denken." De eerste denktank werd opgericht in 1916 door enkele verlichte geesten die de politiek doorzichtiger wilden maken voor het publiek. In 1927 kreeg deze organisatie de naam die ze nu nog draagt: het Brookings Institute. Brookings heeft altijd als vrij progressief bekend gestaan, en zal vooral optreden als denktank voor de Democratische Partij. Men hoort soms zeggen dat met een Republikeinse Administratie Brookings dient als een Democratisch schaduwkabinet. Het zal duren tot in 1943 tot de Republikeinen beschikken over iets gelijkaardigs. Het American Enterprise Institute for Public Policy doet onderzoek en lobbywerk ten behoeve van het zakenleven. Het American Enterprise Institute (AEI) verdedigt de traditionele Amerikaanse waarden, zoals de vrije markteconomie, de concurrentie, het vrije ondernemingsschap. Verder is er nog het Institute For Contemporary Studies, dat in 1972 werd opgericht in San Francisco. Aan de wieg van dit centrum staan enkele adviseurs van Ronald Reagan, de toenmalige gouverneur van Californië. Verder zijn er nog een aantal kleinere, maar daarom nog niet minder belangrijke organisaties, de een al schilderachtiger als de andere. Zo is er bijvoorbeeld het Hoover Institute on War, Revolution and Peace, dat in 1919 werd opgericht om het gevaar van het marxisme aan te tonen. Het Institute For Foreign Policy Analysis werd opgericht in 1976, en beklemtoont de gevaren van het kommunisme en de behoefte aan een sterke Amerikaanse defensie. Een van de laatste, en momenteel misschien wel de belangrijkste denktank is de neo-konservatieve Heritage Foundation. In dit artikel zullen we het extreemrechtse kader waarin de Heritage Foundation zich situeert, schetsen. We zullen ingaan op hun banden met andere organisaties, hun ideologie, hun financiële bronnen, en de personen die van de Heritage Foundation een draaischijf maken van de Amerikaanse neo-konservatieve beweging.

de Heritage Foundation

De Heritage Foundation werd in 1973 opgericht vanuit een samenwerking tussen conservatieve theoretici en extreemrechtse miljonairs. De Heritage Foundation is een denktank die zich tot doel heeft gesteld te doen aan "Onderzoek en studieprogramma's die tot doel hebben de stem van het verantwoordelijke conservatisme te laten horen in Washington D.C., doorheen de gehele Verenigde Staten en de hoofdsteden van de wereld." Deze stichting is gevestigd aan de Massachusetts Avenue 214, Washington D.C. Opgericht in 1973 heeft deze organisatie zich vrij vlug uitgebouwd tot de belangrijkste republikeinse denktank. De Heritage Foundation beschikt jaarlijks over een budget van 10 miljoen dollar, en doet beroep op 110 medewerkers. Meestal zijn dit jonge universitaires, en voor hen is de Heritage Foundation een springplank voor een carrière in de politiek of in het zakenleven. De Heritage Foundation beroept zich op de snelheid waarmee men op gebeurtenissen kan reageren. Binnen de 24 uur liggen de analyses, achtergronden en aanbevelingen bij 800 abonnees op tafel. Er worden geen uitgebreide studies gemaakt, men houdt het bij korte teksten, die ook "on the way home" kunnen doorgenomen worden. Of zoals vicevoorzitter Burton Pines het zegt: "Wij willen geen ideeën voor de boekenplank produceren. Het gaat erom meningen te veranderen." Het belang van de Heritage Foundation valt niet te onderschatten. Ze speelde een essentiële rol in de presidentsverkiezing van Ronald Reagan in 1980. De Heritage Foundation overhandigde de nieuwbakken president het 3000 pagina's tellende boekwerk "Mandate For Leadership: Policy Management in A Conservative Administration." In 1981 verscheen hiervan een samenvatting (1093 pagina's) in boekvorm. Aan deze blauwdruk voor een conservatieve regering werkten 250 mensen mee, academici, specialisten op allerlei terreinen en leden van vroegere republikeinse administraties. Voor de eerste keer in de geschiedenis beschikte een Amerikaanse president over een zo uitgebreid werkdokument. Reagan

heeft deze handleiding met beide handen aanvaard, wat Edwin Feulner in 1982 trots doet opmerken dat Reagan al 61% van de 1270 aanbevelingen heeft uitgevoerd. In 1983, tijdens een banket ter gelegenheid van tiende verjaardag van de Heritage Foundation, heeft gastspreker Ronald Reagan het over de grote invloed van de Heritage Foundation op de Amerikaanse politiek. In 1984 brengt de Heritage Foundation een vervolg op de markt: "Mandate For Leadership II: Continuing the Conservative Revolution." Edwin Meese, medewerker van Ronald Reagan, zal hiervan het volgende zeggen: "Ik ben er sterk van overtuigd dat Mandate for Leadership II een van de meest betekenisvolle dingen zal zijn waarover president Reagan en zijn medewerkers zullen beschikken om hen in de komende jaren te leiden." We zullen in dit artikel aanduiden door wie de Amerikaanse president wordt geleid, waar ze hun geld halen en wat ze denken.

Edwin Feulner, de voorzitter

Edwin Feulner komt op het einde van de jaren vijftig in contact met de werken van conservatieve auteurs zoals Russell Kirk en Eric Zeddihn. Van 1965 tot 1968 studeert hij aan de universiteit van Georgetown, waar hij kennis maakt met John Lehrman jr., lid van de Intercollegial Society of Individualists. Het is in deze periode, midden jaren 60, dat hij zijn conservatieve ideeën, opgedaan tijdens zijn universiteitsjaren, in daden gaat omzetten. Aan het Hoover Institute wordt hij medewerker van Melvin Laird, die toen nauw in contact stond met de in 1943 opgerichte Republikeinse denktank American Enterprise Institute. In het begin van de jaren 70 richt Feulner het Republican Study Committee op, dat een tijdschrift, Policy Review uitgeeft waaraan onder andere defensiespecialist Eugene Rostow meewerkt. Feulner trekt onmiddellijk de aandacht van bierbrouwer Joseph Coors en samen met Richard Mellon Scaife en Paul Weyrich wordt in 1973 de Heritage Foundation opgericht. In de beginperiode kunnen zij rekenen op de steun van bedrijven zoals de Chase Manhattan, de Mobil Oil Corporation, de Readers Digest Association en Gulf Oil. De eerste voorzitter is Frank Walton, een medewerker van Ronald Reagan tijdens diens gouverneursperiode. In 1977 wordt hij opgevolgd door Edwin Feulner.

Paul Weyrich, de strateeg

Paul Weyrich is een van de belangrijkste strategen van Nieuw Rechts in de Verenigde Staten. Tijdens zijn jarenlange activiteit heeft dit organisatorisch genie een heel netwerk van organisaties, tijdschriften en persoonlijke contacten rond zich opgebouwd. Centraal in dit netwerk is het samenbrengen van mensen met dezelfde ideeën. Enkele van deze clubs zijn het State Steering Committee en het American Legislative Exchange Council. Dit zijn clubs waar conservatieve politici elkaar kunnen ontmoeten. Verder is Weyrich onder andere actief in het Committee for the Survival of a Free Congress en de Free Congress Research and Education Foundation. De bezigheden van Weyrich worden gekenmerkt door een agressief anti-kommunisme. Zo is men tegenstander van de zogenaamde vreedzame coëxistentie met de Sovjet-Unie. Men schakelt het "kwaad" liever volledig uit. Men keert zich ook tegen al wat men als progressief aanziet. Dit uit zich in een grote onverdraagzaamheid tegenover andersdenkenden, zwarten, homoseksuelen. Toen in 1980 bleek dat Robert Baumann, leider van de American Conservative Union, een homoseksueel bleek te zijn, eiste Weyrich onmiddellijk zijn ontslag, omdat Baumann niet in staat zou zijn de conservatieve ideeën op een geloofwaardige manier te verkondigen. Weyrich staat ook in contact met verschillende religieuze Nieuwrechtse groeperingen. Zo wordt hij genoemd als mede-oprichter van de Moral Majority, die bekend staat om zijn religieus fundamentalisme. De Moral Majority werd in 1979 opgericht door Paul Weyrich, Howard Philips en Ed McAteer van de Conservative Caucus, en Jerry Falwell, de bekende dominee. De Moral Majority houdt er wel bijzonder schilderachtige opvattingen op na. Deze groepering gelooft in een onvermijdelijk Armageddon, een dag van het laatste oordeel. De atoom-bom is hierbij het instrument dat God gebruikt om de aarde te zuiveren van al het kwade. Dit Armageddon zal volgens de Moral Majority plaats vinden als alle joden in Israël verenigd zijn. Amerika is het land dat door God is uitverkoren om de wereld te regeren. Om het hoofd te bieden aan het dreigend Armageddon heeft God aan Amerika Star Wars-technologie gegeven. De Moral majority heeft in het verleden actie gevoerd tegen rockmuziek, pornografie, de evolutietheorie van Darwin en tegen allerlei burgerrechten voor minderheden. De intieme contacten met religieus extreem-rechts demonstreerde Weyrich in 1980, toen hij in Dallas een politieke meeting organiseerde met Jesse Helms, de bekende extremistische burgerrechtentegenstander en senator van North Carolina, Phyllis Schlafly, de tegenstandster van gelijke rechten voor de vrouw, en Jerry Falwell, leider van de Moral Majority.

Gast spreker was Ronald Reagan, die toen volop campagne voerde voor de presidentsverkiezingen. Hij pleitte in zijn redevoering voor het afschaffen - onder andere in het onderwijs - van de evolutietheorie van Darwin, en voor de herinvoering van het Bijbelse scheppingsverhaal.

Paul Weyrich, bekend om zijn organisatorische talenten, was in 1973 ook actief in de oprichting van de Heritage Foundation, met het geld van Scaife en Coors.

Zijn bedoelingen steekt Weyrich niet onder stoelen of banken: "Wij werken niet langer om het status quo te handhaven: wij zijn radikaal en we werken om de huidige machtsstructuren omver te werpen." De verkiezing van Reagan is hierin wellicht een eerste stap.

Joseph Coors, de biermagnaat

Joseph Coors is een multimiljonair en staat aan het hoofd van de Adolph Coors Cie., een grote bierfirma uit Colorado, en momenteel het grootste Amerikaanse bedrijf dat nog in handen is van één familie. Lezers die de wielersport een beetje volgen weten dat deze familie haar naam gegeven heeft aan de grootste Amerikaanse wielervedstrijd, de Coors Classic.

Coors staat bekend als een belangrijk geldschieter van allerlei conservatieve organisaties. Ook hier komen we bekende namen tegen. Samen met Paul Weyrich richtte hij in 1974 het Committee for the Survival of a Free Congress op. Centraal in het denken en handelen van Coors staat het anti-kommunisme. Dit blijkt uit zijn meer dan gewone interesse voor organisaties die de Nicaraguaanse Contra's steunen. Zo is hij bestuurslid van de Citizens For America, die, onder de hoge bescherming van de president, fondsen werft voor het Nicaraguaans verzet. Ook de Council For National Policy wordt door Coors niet in de kou gelaten. Deze groepering coördineert de financiële ondersteuning van de Contra's door allerlei privé-organisaties. Naast het anti-kommunisme is het vrije markt-principe een belangrijke drijfveer van mensen zoals Coors. Enorme bedragen worden gespenseerd om de radicale liberale economische theorieën van onder andere Milton Friedman uit te dragen.

Mensen zoals Coors hebben nauwe banden met de hoogste regionen in 's lands bestuur. Samen met de alomtegenwoordige Richard Scaife stampte hij het International Center For Economic Policy Studies uit de grond. Een van de medewerkers was de New Yorkse advocaat William Casey, die later CIA-direkteur zal worden. Naar aanleiding van de Contra-gate affaire zal Casey aftreden als hoofd van de Centrale Inlichtingendienst. Hij is ondertussen ook overleden, zodat een van de belangrijkste getuigen van deze zaak van het toneel verdwijnt. In 1973 is Coors met een schenking van 250.000 dollar betrokken bij de oprichting van de Heritage Foundation. Als lid van de Raad van Beheer zal hij sindsdien deze organisatie intensief financieren. Niettegenstaande het feit dat Richard Scaife veel meer geld steekt in de Heritage Foundation is het toch vooral Coors die op de voorgrond treedt, terwijl Scaife vooral achter de schermen blijft.

Richard Mellon Scaife, de mecenas

Richard Scaife is misschien wel de belangrijkste geldschieter van de Amerikaanse Nieuwrechtse beweging. Richard Scaife is de kleinzoon van Richard Beatty Mellon, wiens naam verbonden is met het Mellon-bankimperium. Als het Fortune-Magazine in 1957 een lijst maakt van de grootste privé-fortuinen in de Verenigde Staten, staan er bij de eerste acht maar liefst vier Mellons. Ook Richard Scaife, via zijn moeder verwant met de Mellon-familie, is niet bepaald onbemiddeld. In 1965 erfte hij van zijn moeder 200 miljoen dollar. Momenteel zou hij zo'n slordige 500 miljoen dollar bezitten. Het fortuin van de Mellon-familie wordt beheerd via allerlei stichtingen, waaronder de Sarah Scaife Foundation, de Allegheny Foundation en de Carthage Foundation de belangrijkste zijn. Deze stichtingen beheren samen een kapitaal dat ongeveer 250 miljoen dollar bedraagt, waarvan het grootste deel bestaat uit aandelen van de Gulf Oil Company. Richard Scaife was al vanaf de jaren 60 nogal vrijgevig wanneer het erop aan kwam het conservatieve ideeëngoed te verkopen. Vanaf 1962 ondersteunt hij het Hoover Institute en vanaf 1963 behoort ook het American Enterprise Institute tot de gegadigden. Sinds 1973 is Scaife voorzitter van de Sarah Scaife Foundation, waar hij in aanvaring komt met zijn zuster, die niet akkoord is met de manier waarop Scaife vooral conservatieve organisaties wil steunen. In deze machtsstrijd zal uiteindelijk Richard Scaife de lakens naar zich toe trekken. Sinds 1973 geeft hij zo'n 10 miljoen dollar per jaar uit aan allerlei neo-konservatieve organisaties. Een van de belangrijkste steuntrekkers is de Heritage Foundation, die van 1973 tot 1980 ongeveer 3,8 miljoen dollar kreeg,

wat Scaife de belangrijkste geldschieter van de Heritage Foundation maakt. Niet alleen de Heritage Foundation krijgt belangrijke sommen. Volgens sommige bronnen ondersteunt Scaife sinds 1973 meer dan honderd organisaties, waaronder het Hoover Institute, het National Security Program en het Center for Strategic and International Studies vermeldenswaard zijn.

Scaife onderhoudt niet alleen opperbeste kontakten met de allerhoogste politieke milieus, ook bij de geheime diensten heeft hij zijn kontakten. De belangrijkste kontaktpersoon tussen Scaife en de CIA (Central Intelligence Agency) is ex-CIA-ambtenaar Ray S. Cline. We wezen eerder al op het International Center For Economic Policy Studies, waar het hoofd van de CIA, William Casey, directeur was. Diezelfde William Casey richtte in 1962 het National Strategy Information Center op, dat tussen 1973 en 1981 kon rekenen op zes miljoen dollar uit de fondsen van Scaife.

Scaife was in de jaren 70 ook betrokken bij het Institute for the Study of Conflict, waarin hij van 1973 tot 1979 1,1 miljoen dollar stak. Dit centrum verricht studiewerk over terrorisme, subversie en de bestrijding ervan. Het opereert vooral vanuit Groot-Brittannië, waar het op goede voet staat met premier Thatcher. Het werkt ook samen met de Heritage Foundation. Leider van het instituut is Brian Crozier, de ex-direkteur van het door de CIA geïnspireerde Forum World Features, een persagentschap dat anti-kommunistische propaganda moest doorsluizen in de internationale pers. Crozier schreef ooit een boek over Franco, waarin hij zijn sympathieën voor de Spaanse diktator niet onder stoelen of banken stak. De tweede man in dit Instituut voor Konfliktstudie was Robert Moss, die in 1973 medewerker was van de Chileense diktator Pinochet tijdens diens staatsgreep.

Richard Scaife is dus geen onbekende bij de Amerikaanse geheime diensten. Ook de pers, in de Verenigde Staten zowet de waakhond van de democratie, krijgt van Scaife de nodige aandacht. In de staat Californië is Scaife voor de helft eigenaar van de Sacramento Union. Deze krant lijkt een goede springplank te zijn naar andere conservatieve kranten. Een redakteur van de Sacramento Union werkt voor de Washington Times, die wordt gefinancierd door de Unification Church, oftewel de Moon-sekte.

Een zakenrelatie van Scaife, John McGoff, probeerde in 1974 de failliete Washington Star op te kopen. Deze transactie ging uiteindelijk niet door, ondanks het feit dat McGoff kon rekenen op 11,5 miljoen dollar, afkomstig van de Zuidafrikaanse regering. In 1978 richtte hij dan maar de Washington Weekly op als tegengewicht voor de als progressief bekend staande Washington Post.

Het is duidelijk dat het netwerk van kontakten en relaties van Scaife overal zijn vertakkingen heeft. Ook zijn medewerkers leveren hierin hun bijdrage. Daniel McMichael, specialist buitenlands beleid, werkte tijdens de eerste presidentiële verkiezingscampagne van Reagan mee in een werkgroep die hem moest adviseren over de strategische mineralen. Bij het grote publiek is McMichael vooral bekend als auteur van een roman over een kommunistische staatsgreep in de USA. Hij assisteert Scaife al ruim twintig jaar.

Richard Larry, specialist economische zaken, is een marineveteraan en gepassioneerd pistoolschutter. Als werknemer van US-Steel beschikt hij over kontakten bij een van de grootste Amerikaanse bedrijven. James Schuman heeft een al even welgevulde carrière achter de rug. Hij werkte voor de Readers' Digest Association, trouwens een geldschieter van de Heritage Foundation, voor de Republikeinse

de jonge Ronald met zijn eerste adviseur

president Gerald Ford, en voor het American Enterprise Institute. Met Richard Mellon Scaife hebben we een van de belangrijkste geldschietters van Nieuw Rechts in de Verenigde Staten. Scaife verspilt zijn geld duidelijk niet aan gewelddadige neo-nazi groepen die de laatste jaren als paddestoelen uit de grond rijzen. Scaife ziet meer heil in respectabele organisaties, die er zich op toeleggen neo-konservatieve ideeën in een respectabel kleedje te steken. Zijn wereld is die van bankiers, industriëlen, oliemagnaten, politici, presidentskandidaten en presidenten. Zij zorgen ervoor dat ideeën die in West-Europa zeer wantrouwig worden bekeken, in de Verenigde Staten doordringen tot bij de president. De Heritage Foundation is hierin een belangrijk instrument.

het programma

Het politiek programma van de Heritage Foundation legt de nadruk op belastingvermindering, vermindering van de overheidsuitgaven, geleidelijke vervanging van bepaalde takken in de sociale zekerheid door een systeem van privé-verzekeringen, stijging van de defensieuitgave en een versterking van de Amerikaanse positie in de internationale politiek. Maar liefst 163 pagina's van de 566 in Mandate II zijn gewijd aan de problemen van defensie en buitenlands beleid. We zullen het programma van de Heritage Foundation overlopen beginnende met het defensiebeleid.

te wapen!

In de zeventiger jaren hebben de Verenigde Staten hun defensie enorm verwaarloosd. Vooral het Viëtnam-débaclé en de Watergate-affaire hebben het Amerikaanse zelfvertrouwen danig geschokt. De Verenigde Staten hadden zichzelf ineens beladen met alle zonden van Israël. De regering Carter muntte daarbij uit door zwakte en radeloosheid. Het gevolg daarvan was dat het marxisme aan een ongestoorde opmars bezig was. De revolutie in Nicaragua en de Russische inval zijn daarvan de bekendste voorbeelden. Ondertussen bouwden de Russen een enorme voorsprong op wat betreft conventionele en nucleaire bewapening, zonder dat de Verenigde Staten daar iets tegenover konden zetten. Dit is in enkele woorden de situatie in 1980, volgens de Heritage Foundation.

Met de verkiezing van Reagan kwam er een einde aan deze malaise. Een nieuwe vaderlandslievende wind waaide er door Amerika. Reagan

begon resoluut aan de heropbouw van Amerika's defensie. Van 1980 tot 1985 werd het Amerikaanse defensiebudget meer dan verdubbeld. Controversiële militaire projecten, zoals de MX-raket, de B1-bommenwerper en de M1-tank kregen terug de volle aandacht.

Het defensieprogramma van de Heritage Foundation voorziet niet alleen in een sterke aanvalsmacht. De Heritage Foundation ligt mede aan de basis van het Star Wars-programma dat Reagan in 1983 heeft gelanceerd. Het Strategic Defense Initiative wil een verdedigingssysteem uitbouwen tegen vijandelijke strategische raketten. Reeds in 1981 werd in de schoot van de Heritage Foundation een werkgroep opgericht die de mogelijkheden van ruimtedefensie moest onderzoeken. Aan dit project, dat High Frontier werd genoemd, werd meegewerkt door Daniël Graham, ex-generaal en grote promotor van Star Wars, Edward Teller, de bekende kernfysikus, en enkele medewerkers van de Heritage Foundation.

Edward Teller is niet alleen de uitvinder van de Amerikaanse waterstofbom en oprichter van het prestigieuze Lawrence Livermore Institute, dat zich onder andere bezig houdt met het onderzoek naar stralingswapens, maar hij is ook een bedrijvig politiek activist. Zo is hij betrokken met het Committee on the Present Danger, waar hij zetelt in de raad van directeuren. Ook Reagan en de onlangs overleden CIA-direkteur William Casey waren actief in deze organisatie. We vinden er ook Richard Scaife, financier van de Heritage Foundation. Dit comité is een lobby-organisatie die pleit voor hogere defensieuitgaven. Teller is ook lid van de Western Goals Foundation, een soort van geheime inlichtingendienst, naar eigen zeggen om de tekortkomingen van het Federal Bureau of Investigation (FBI) aan te vullen. Een van de leidende figuren van deze organisatie is Ray Cohn, een medewerker van senator McCarthy tijdens diens beruchte kommunistenjacht in de jaren 50. Een van de geldschietters is de extreemrechtse oliemagnaat Nelson Bunker Hunt, die ook optreedt als sponsor van de Nicaraguanse Contra's.

De politieke arm van High Frontier wordt gevormd door American Space Frontier. De voorzitter is Daniel Graham. Bestuursleden zijn onder andere Jesse Helms en Jerry Falwell.

De Heritage Foundation heeft een flink deel bijgedragen tot de nieuwe kijk op onderhandelingen en ontwapening. Men is in het Witte Huis hoe langer hoe minder geneigd ontwapeningsafspraken te maken met de Russen. Onder impuls van de Heritage Foundation werd bijvoorbeeld het SALT II-verdrag nooit door het congres geratificeerd. Ook bestaande verdragen worden door de Heritage Foundation, en door het Witte Huis, in vraag gesteld. Het belangrijkste voorbeeld hiervan is het Anti Ballistic Missile-

verdrag. Het ABM-verdrag verbiedt de bouw en opstelling van anti-raket-systemen. Dit verdrag kadert in de theorie dat een atoomblog niet kan gewonnen worden. De beste manier om een atoomblog te voorkomen is het aantonen, en in stand houden, van de nutteloosheid ervan. Dit verdrag vormt sinds zijn totstandkoming in 1972 de basis van de huidige oost-west-relaties.

Onder het presidentsschap van Ronald Reagan zijn er een aantal thema's bijgekomen waarover men niet wenst te onderhandelen, of toch zo weinig mogelijk water in de wijn te doen: de anti-satellietwapens en Star Wars.

Mandate for Leadership II besteed ook een hoofdstuk aan het thema Low Intensity Conflict. Het zogenaamde konflikt van lage intensiteit omvat guerilla-oorlogvoering, revolutie, rebellie, burgeroorlog, staatsgreep en terrorisme. De laatste jaren zijn er in de Verenigde Staten werkgroepen opgericht die zich hiermee bezighouden. Binnen het Amerikaanse leger, de CIA en de Joint Chiefs of Staff werken militaire en para-militaire groepen opgericht die optreden in dergelijke konflikten. Deze interventiepolitiek wordt ook wel eens de Reagan-doktrine genoemd. Deze doktrine bestaat uit drie delen:

1. Het counteren van marxistische opstanden tegen bevriende regeringen.
2. Het bijstaan van pro-Westerse opstanden tegen marxistische regeringen.
3. De dreiging van het terrorisme tegengaan.

De Amerikaanse inval in Grenada, de luchtaanval op de Lybische stad Tripoli en het ondersteunen van de Nicaraguanse Contra's die het Sandinistisch bewind willen omverwerpen, passen perfect in deze doktrine.

Midden Amerika

De Contra's kunnen zich in de Verenigde Staten verheugen in een steeds stijgende belangstelling. Al krijgt de Amerikaanse regering niet helemaal de vrije hand in zijn interventiepolitiek, het Amerikaanse privé-initiatief laat zich niet onbetuigd. Er zijn talrijke privé-organisaties die geld inzamelen ten voordele van de Contra's. Het verzet van het congres tegen deze ondersteuning heeft deze activiteit alleen maar gestimuleerd. Deze inzamelingen worden gekoördineerd door de Council For National Policy. De Heritage Foundation is hierin zeer goed vertegenwoordigd. Bekijken we de lijst van bestuursleden:

- Joseph Coors: geldschietter van de Heritage Foundation.
- Edwin Feulner: voorzitter van de Heritage Foundation.
- Paul Weyrich: mede-oprichter van de Heritage Foundation en strateeg van Nieuw Rechts.
- Nelson Bunker Hunt: Texaans oliemagnaat.
- Jerry Falwell: leider van de Moral Majority.
- Pat Robertson: leider van het Christian Broadcasting Network, een fundamentalistisch televisienet dat inzamelingen organiseert voor de Contra's.
- John Singlaub: stuwende kracht achter de World Anti Communist League. Het weze genoteerd dat de nieuwe voorzitter van de WACL een Belg is, José Desmarests, PSC'er en oud minister van defensie.
- Daniel Graham: ex-generaal, leider van High Frontier, presidentie raadgever inzake ruimteverdediging.

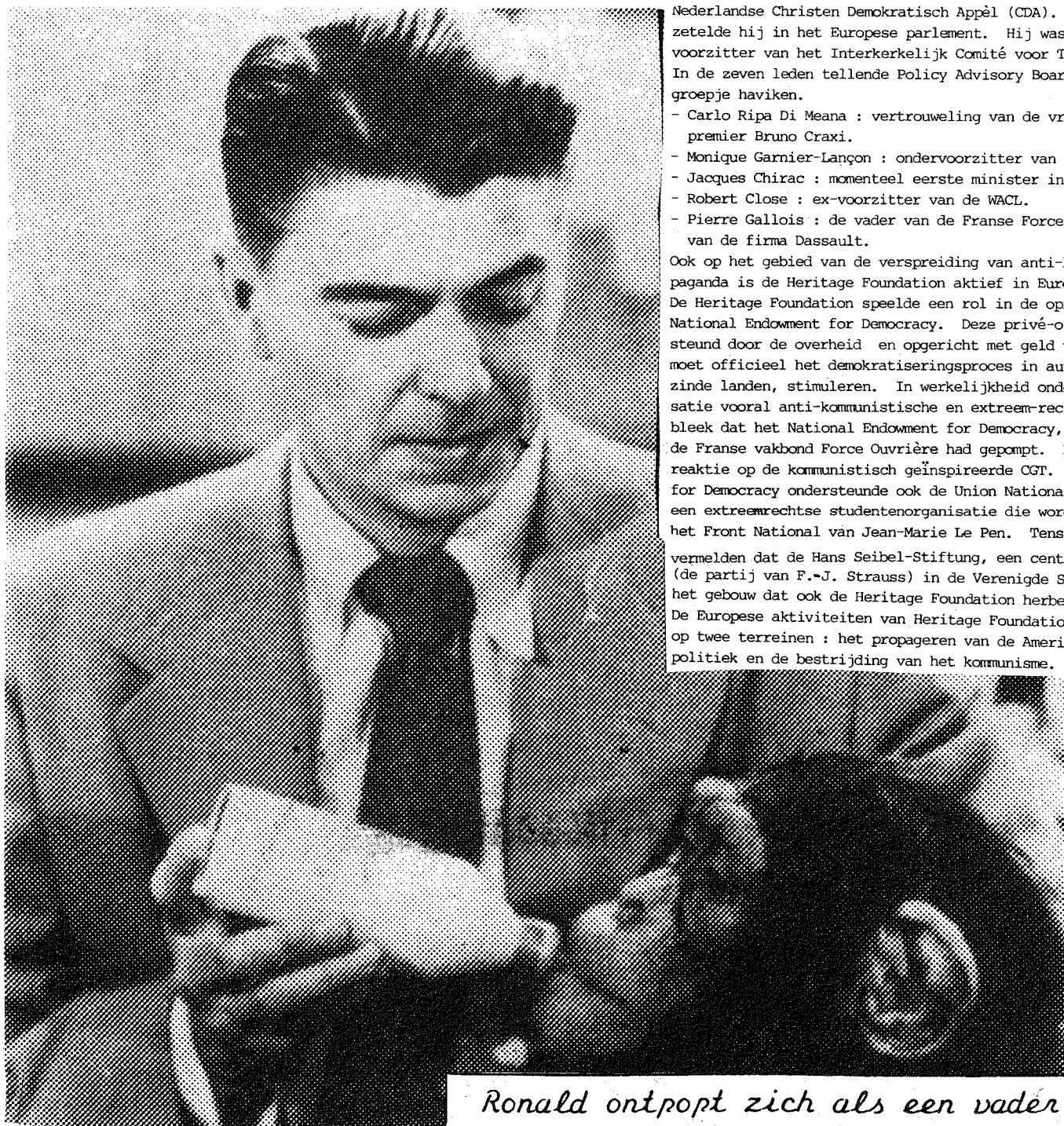
De Council For National Policy werkte nauw samen met Oliver North, raadgever van de president voor Nationale Veiligheid. North kwam onlangs in opspraak als een van de verantwoordelijken van de Contra-gate-of Irangate-affaire.

Wat betreft het regeringsbeleid ten opzichte van Midden-Amerika is de Heritage Foundation kort en bondig. De Nicaraguanse Contra's moeten intensief gesteund worden en men moet de Sandinisten verhinderen hun revolutie te exporteren naar andere landen in de regio. Daarom moeten Westers-gezinde regeringen de weg van de democratisering opgaan. Het marxistisch expansionisme moet resoluut gestopt worden. Het onderdeel over de Iraans-Iraakse oorlog in het hoofdstuk over het Amerikaanse buitenlands beleid is op zijn minst zeer onthullend. Het Amerikaanse beleid moet gericht zijn op strikte neutraliteit, maar aangezien een overwinning van gelijk welke partij nadelig zou zijn voor de Amerikaanse belangen, mag er niemand winnen. Het Witte Huis dient dan ook in alle diskretie de partij die dreigt te verliezen, te ondersteunen. Nochtans is het voor de Verenigde Staten essentieel dat men de betrekkingen met Iran verbetert, vooral omwille van de Strategische ligging van dit land. Iran bezit namelijk enorme olievoorraden en grenst voor een deel aan de Sovjet-Unie. Over de toestand in Zuid-Afrika heeft de Heritage Foundation zo zijn eigen ideeën. De Amerikaanse politiek zou er moeten op gericht zijn de situatie van zwarten en kleurlingen te verbeteren. Anderzijds zouden de Verenigde Staten moeten inzien dat de blanke regering in Pretoria al heel wat hervormingen heeft doorgevoerd, wat een verzachting van de politieke druk op Zuid-Afrika rechtvaardigt. Men dient verder ook de buitenlandse investeringen in Zuid-Afrika aan te moedigen. Een economische boycot, zoals gevraagd door zwarte leiders

als nobelprijswinnaar Tutu, is alleen maar nadelig voor de zwarten. Het buitenlands beleid, waarvan we enkele aspecten hebben belicht, staat vooral in het teken van het anti-kommunisme. Regionale conflicten, zoals in Midden-Amerika, worden steevast herleid tot oost-west-konflikten. In naam van de democratie worden autoritaire, westergezinde regimes, zoals in Chili en Zuid-Afrika met fluwelen handschoenen aangepakt. Slechts enkele oppervlakkige hervormingen voor de uiterlijke schijn, volstaan om in de gunst te komen van de Heritage Foundation.

UNESCO

In 1985 speelde de Heritage Foundation een belangrijke rol in de beslissing van de Verenigde Staten om de UNESCO te verlaten. De Heritage Foundation had een lange en intensieve campagne gevoerd tegen deze kulturele organisatie van de Verenigde Naties. Deze organisatie zou een anti-westerse en pro-kommunistische koers varen. Het vertrek van de Verenigde Staten uit de UNESCO is wellicht een van de grotere successen van de Heritage Foundation. De Heritage Foundation voert trouwens ook tegen de Verenigde Naties een heftige campagne. Het UNO-hoofdkwartier wordt ervan beschuldigd een onderkomen te zijn voor Russische spionnen en geheime diensten van allerlei slag. Minstens 350 werknemers van het Sovjet-blok zouden ontmaskerd zijn als spionnen. De UNO wordt verweten een voedingsbodem te zijn voor allerlei anti-westerse activiteiten. De Heritage Foundation pleit in Mandate II voor een Amerikaanse terugtrekking uit verschillende UNO-organen, waaronder de Voedsel en Landbouw-organisatie (FAO) en de Internationale Arbeidsorganisatie (ILO) de bekendste zijn.

Ronald ontpopt zich als een vader

Uiteraard gaat het hier slechts om uittreksels uit het programma van de Heritage Foundation. De Heritage Foundation geeft verder nog aanbevelingen ter bestrijding van het drugprobleem, de pornografie, de uitbreiding van bevoegdheden en middelen van de inlichtingendiensten, de beperking van sommige aspecten van de Freedom of Information Act, de beperking van sommige burgerrechten, enzoverder. Het programma van de Heritage Foundation toont aan dat programma-punten die in België slechts in de propaganda van extreem-rechts te vinden zijn, in de Verenigde Staten gemeengoed zijn in de hoogste financiële, intellectuele en politieke kringen. Het zijn deze ideeën die sinds 1980 in de Verenigde Staten het mooie weer maken. Alhoewel, de laatste jaren zie je ook in Belgische gevestigde partijen neo-liberale en neo-konservatieve ideeën doorsinelen

de Heritage Foundation in Europa

Het Heritage Foundation heeft sinds de lancering van het Star Wars-projekt zijn activiteiten uitgebreid naar Europa. Als in maart 1985 defensie-minister Weinberger de Europese bondgenoten voorstelt om aan het SDI-projekt mee te werken, is dit het startsein voor High Frontier Europe. High Frontier Europe rekruteert zijn aanhang vooral in het milieu van konseratieve militairen en politici, gegroepeerd in de World Anti Communist League (WACL) en het European Institute For Security Matters (EIS).

Het EIS wordt in 1981 opgericht als tegengewicht voor de groeiende vredesbeweging. Initiatiefnemers zijn onder andere Kai-Uwe Von Hassel, Pierre Pflimlin, Martin Bangemann en Leo Tindemans. High Frontier Europe wordt geleid door de Nederlandse christen-demokraat James Janssen Van Raay. Tot 1980 was hij ondervoorzitter van het Nederlandse Christen Democratisch Appèl (CDA). Van 1979 tot 1984 zetelde hij in het Europese parlement. Hij was in die periode ook voorzitter van het Interkerkelijk Comité voor Tweezijdige Ontwapening. In de zeven leden tellende Policy Advisory Board zetelt een select groepje haviken.

- Carlo Ripa Di Meana : vertrouweling van de vroegere Italiaanse premier Bruno Craxi.
- Monique Garnier-Lançon : ondervoorzitter van het EIS.
- Jacques Chirac : momenteel eerste minister in Frankrijk.
- Robert Close : ex-voorzitter van de WACL.
- Pierre Gallois : de vader van de Franse Force de Frappe en directeur van de firma Dassault.

Ook op het gebied van de verspreiding van anti-kommunistische propaganda is de Heritage Foundation actief in Europa. De Heritage Foundation speelde een rol in de oprichting van het National Endowment for Democracy. Deze privé-organisatie, ondersteund door de overheid en opgericht met geld van de vakbond AFL-CIO, moet officieel het demokratiseringsproces in autoritaire, westers gezinde landen, stimuleren. In werkelijkheid ondersteunt deze organisatie vooral anti-kommunistische en extreem-rechtse groepen. In 1985 bleek dat het National Endowment for Democracy, ettelijke miljoenen in de Franse vakbond Force Ouvrière had gepompt. Force Ouvrière was een reactie op de kommunistisch geïnspireerde CGT. De National Endowment for Democracy ondersteunde ook de Union Nationale Interuniversitaire, een extreemrechtse studentenorganisatie die wordt gecontroleerd door het Front National van Jean-Marie Le Pen. Tenslotte dienen we nog te vermelden dat de Hans Seibel-Stiftung, een centrum van de Beierse CSU (de partij van F.-J. Strauss) in de Verenigde Staten gevestigd is in het gebouw dat ook de Heritage Foundation herbergt. De Europese activiteiten van Heritage Foundation richten zich dus op twee terreinen : het propageren van de Amerikaanse defensie-politiek en de bestrijding van het kommunisme.

voor zijn jonge adviseurs

politie leeuwarden blijft gallen

Wie denkt dat de politie zich rustig houdt na de blunders van 3 weken geleden heeft het mis.

Afgelopen vrijdag was het weer raak. Een bewoonster van de Arendsstraat 12 fietste tegen de richting in op het Schavernek in Leeuwarden. Daar kwam een politie-wagen aan gescheurd die op Haar in reed. Gelukkig kon zij de door het portierraam gestoken vuist ontwijken. Op dreigende wijze werd haar verteld achterin plaats te nemen, zoniet dan zouden andere middelen aangewend worden. In de politie-auto werd haar naam gevraagd die zij juist opgaf. Dat geloofden de smerissen echter niet. Zij werd aangehouden wegens het opgeven van een valse naam. De bijna nieuwe race-fiets zou volgens de smerissen wel gestolen zijn bleek uit hun vragen. De fiets werd in beslag genomen omdat zij niet kon bewijzen dat dat haar fiets was. Zo ging zij en fiets naar het buro als een fietsendief die tegen de richting in reed en een valse naam opgaf.

Iedereen op het buro verklaarde dat zij iemand anders was en noemden konsekwent de naam van een fries meisje geboren in Marssum.

Rechercheur Gerrit Hilverdink zei dat zij het spelletje mee moest spelen en dat zij moest erkennen dat zij dat friese meisje was. Ze was inmiddels ingesloten in een hokje. De 2 smerissen die haar aangehouden hadden kwamen binnen met proces verbalen. Een voor fietsen tegende richting en een voor het opgeven van een valse naam. Een afschrift van deze gekleurde papiertjes kon ze niet krijgen. ze werkte niet genoeg mee. Toen ze werd vrijgelaten vroeg zij op weg naar de uitgang naar haar fiets. Die kon zij pas terug krijgen als bewezen was dat het haar fiets was. Een bewijs van inbeslagname konden zij niet verstrekken.

Nu hebben zij dus een fonkelend race-fiets. De tussen oplossing die de politie voorstelde, n.l. dat haar vader uit amsterdam moest komen met een foto van haar is natuurlijk belachelijk. Als je een life gesprek wilt met deze gekke fietsen dieven anaxstenen gooiers kun je ze natuurlijk altijd bellen, hun telefoon staat altijd ter uwe beschikking 058-132423 voor een life gesprek met commissaris Nicolai van Helten of via hun rode telefoon 133333

DEV-SOL-LEDEN

BEZETTERS TURKSE BANK

NA 11DAGEN VRIJ

De bezetting (zie zwarte no.81) was een aktie van Dev-Sol, althans van in Nederland wonende leden daarvan. Deze revolutionaire verzetsgroep strijdt tegen het Turkse militaire regiem en het imperialisme dat meer en meer bepaalt wie in Turkije wat voor het zegen heeft. Bij de akties wordt vaak de aandacht gericht op de situatie van politieke gevangenen in de Turkse gevangenissen, de martelingen, de doodvonnissen, etc. De bezetting in Amsterdam was één van die akties.

In Turkije kiest Dev-Sol voor de gewapende strijd, en dat zal ook wel de reden zijn dat de amsterdamse politie de 6 bezetters zo hard heeft aangepakt. In woorden is Nederland misschien heel krities tov. het Turkse regiem, in de praktijk worden ze flink gesteund. Ook met het aanpakken van oppositiegroepen. De zes dreigden zelfs uitgeleverd te worden aan Turkije. Dat zou betekenen dat ze hun leven niet meer zeker zijn.

Donderdag 26 juni besloot de raadkamer om de zes vrij te laten. De officier van Justitie had gevraagd om verlenging van voorarrest van 30 dagen. Ook de vreemdelingepolitie liet ze gaan, wellicht vanwege aangekondigde akties.

OVER DE PKK-AKTIE IN PINARCİK

Pers en tv hebben bericht dat op zaterdag 20 juni '87 een massamoord op 32 bewoners van het koerdiese dorp Pinarcik bij Mardin heeft plaatsgevonden. Leden van het volksbevrijdingsleger van Koerdistan (ARGK) zouden -volgens de burgerlijke media- een weerloos dorp afge maakt hebben. Onder de slachtoffers zou één zogenaamde 'dorpsbewaker' zijn. Reden voor deze aktie van de PKK-guerillas zou het bestraffen van het dorp zijn,

omdat het de PKK niet ondersteunt en regeringstrouwe militieën militieën opgesteld heeft. Wij vroegen ons af of het niet om een contra-actie gaat, of de aktie anders gegaan is. Maar we konden de mogelijkheid dat de berichten klopten niet met absolute

zekerheid uitsluiten. Als de berichten zouden kloppen, dan zou het voor ons van levensbelang zijn ons er mee bezig te houden, omdat dan het karakter van de actie contra-revolutionair en tegen het volk gericht zou zijn. Daarom hebben we contact gezocht met koerdiese kamaraden om hun vragen voor te leggen en om te

horen wat zij daarop te zeggen hadden. De verklaring die zij geven lijkt ons geloofwaardig, en onze ervaring met de PKK leert ons dat het oprechte en eerlijke kamaraden zijn die niet om opportuniteits-redenen leugens gaan verspreiden. We geven hier het verloop van de actie weer, waarbij gezegd moet worden dat de informatie niet 100% nagetrokken is omdat er nog geen verklaring uit Koerdistan is. Veeleer is het onderstaande gebaseerd op berichten van de officiële turkse pers, waarin de tegenspraken en ongerijmdheden enige duidelijkheid kunnen verschaffen.

In het dorp Pinarcik vond een ontmoeting plaats van zgn dorpsbewakers. De dorpsbewakers vormen een middel van de turkse regering tegen de verhevigde strijd van de PKK in Koerdistan. Regeringsgetrouwe koerden en turken die in Koerdistan als boer worden gevestigd, worden bewaard en met radio-apparatuur uitgerust. Het doel is enerzijds de infrastructuur te verbeteren en preciezer van de bewegingen van de PKK op de hoogte te zijn, maar ook om de confrontatie tussen het turkse leger en de PKK te vervangen door een confrontatie tussen koerdiese militieën en PKK, wat ook propagandisties uitgebuit kan worden (koerden schieten op koerden). In principe waren tussen 30 en de 70 dorpsbewoners bij elkaar om een actie te ondernemen tegen de guerrilla's. Daarnaast waren er ook enige soldaten en

leden van de turkse gendarmerie aanwezig. Sinds enige weken kwamen PKK-kaders in het dorp en eisten geen dorpsbewakers meer aan te stellen en de wapens in te leveren. Aan die eisen werd niet voldaan. Toen in Pinarcik een ontmoeting plaatsvond van dorpsbewakers uit meerdere dorpen (maar blijkbaar niet uit de omliggende) werd het dorp door strijders van het bevrijdingsleger (ARGK) omsingeld. De dorpsbewakers werden gevorderd zich over te geven en de wapens af te geven.

Dat deden ze niet en in plaats daarvan begonnen ze te schieten en ontstond er een vuurgevecht. Na 3 uur riep de ARGK opnieuw de dorpsbewakers op zich over te geven, ook hierop werd niet gereageerd. De 30 tot 70 dorpsbewakers stonden tegenover 30/40 ARGK-guerillas. Aangezien de dorpsbewakers zich in de huizen hadden verschanst, waren er tot dat moment nog weinig doden gevallen. De dorpsbewakers waren licht bewapend, ze beschikten alleen over automatische geweren (meest van duitse makelij), en niet over raketten, mortieren e.d.. Ter ondersteuning van de ARGK-eenheid kwam een andere 70 man sterke eenheid, die ook met zwaardere wapens waren uitgerust, raketten, mortieren, handgranaten en zware mitrailleurs. Bij elkaar zijn er minstens 4 oproepen geweest aan de dorpsbewakers, zich over te geven. Toen daaraan geen gehoor werd gegeven, zette de ARGK zwaar materieel in. Bij de strijd vielen

niet 32 doden, zoals in de media stond (voor het grootste gedeelte vrouwen en kinderen), maar tussen de 60 en de 76. Over de verliezen aan de ARGKzijde is nog niets bekend. Aan het einde van strijd werd de burgermeester door een schot door het hoofd terechtgesteld. De zoon van de burgermeester vluchtte samen met de PKK/ARGK-strijders. In de turkse pers wordt er over gespekuleerd of hij het volksbevrijdingsleger op de hoogte heeft gesteld van de ontmoeting van de dorpsbewakers.

Er is dus geen massamoord geweest maar een gevecht. De mogelijkheid dat bij de inzet van raketten burgers -ook kinderen- zijn omgekomen wordt door de koerdiese kamaraden erkend, maar een kapitulatie van de dorpsbewakers had deze mogelijkheid kunnen uitsluiten. Het aantal gedode burgers moet echter kleiner zijn dan wordt verkondigd. Een aanwijzing hiervoor is, dat de turkse regering slechts de namen van 5 slachtoffers kon/wilde noemen. Dat is raar omdat in de kleine dorpen iedereen iedereen kent. De koerdiese kamaraden gaan er daarom vanuit dat de rest van de doden voor het grootste deel vreemde dorpsbewakers waren. Hiermee moet ook het officiële aantal van 32 doden samenhangen (waar zouden zoveel mannen in zo'n klein dorp vandaan moeten komen?). Het gaat niet om een aktie die vanuit Syrië gevoerd is, zoals aanvankelijk werd verondersteld. Pinarcik ligt 35/40 km van de grens. In tegenstelling tot andere gebieden bij het dorp liggen er geen bergen richting grens, maar goed te controleren vlak landschap waarin guerillabewegingen zo goed als onmogelijk zijn. Zelfs de turkse minister van buitenlandse zaken gaf toe dat de actie hoofdzakelijk door koerden uit de regio uitgevoerd werd, die overdag als boer op het land werken en pas 's nachts hun wapens kunnen uitgraven. Toch is een turkse luchtaanval op koerdiese vluchtelingenkampen in Irak te verwachten, die dan als vergeldingsactie tegen koerdiese militaire bases verkocht wordt. Bij de laatste "vergeldingsaanval" kwamen meer dan 200 vrouwen en kinderen om het leven. Diegene die nu krokodillentranen huilen over de zogenaamde massamoord, hielden zich toen opvallend rustig.

ZEGE IN DE VOLKSOORLOG!

DE ZWARTE ?

15 chilenen bedreigd met de doodstraf

Op dit ogenblik hangt 15 Chileense mannen en vrouwen de doodstraf boven het hoofd. Tegen 10 van hen is de straf geëist. Vijf zijn er al ter dood veroordeeld en hun zaken zullen binnenkort in hoger beroep door het militair gerechtshof in Chili behandeld worden.

In hun strijd tegen de diktatuur zouden zij o.a. aanslagen op Pinochet en andere militairen en politie agenten gepleegd hebben. Maar de bekantenissen werden d.m.v. folteringen van gevangenen en hun familieleden verkregen. Nu hopen de voor een deel reeds veroordeelden op de bondsrepubliek Duitsland. Wanneer Bonn hen asiel verleent, hebben ze een kans hun land te mogen verlaten. Maar minister van Binnenlandse Zaken van de BRD, Zimmerman (CSU) houdt nog steeds zijn poot stijf. Hij is tegen toelating van de 15 Chilenen. Het zou hier om terroristen gaan i.p.v. mensen die politiek asiel zoeken. Het Europese parlement in Straatsburg roept de EG-landen op "visa voor de betrokkenen ter beschikking te stellen". België, Oostenrijk en Zwitserland hebben dit reeds gedaan.

De Nederlandse regering zou nu moeten handelen en ook visa moeten aanbieden. Verder zouden gemeenteraden bereid moeten worden gevonden onderdak aan te bieden en dit aan de regering kenbaar te maken.

Akties in Den Haag en Amsterdam

In Den Haag en Amsterdam zijn akties gevoerd om de zaak van de 15 Chilenen in de burgelijke pers te krijgen, aangezien er in het geheel nog geen aandacht aan de 15 Chilenen en het onmenselijke vonnis dat hen te wachten staat, besteed is. Dat de akties gevoerd werden op 20 juli is niet toevallig. Op 20 juli 1944 hebben hoge nazi's een aanslag op hitler gepleegd. Zij worden als helden vereerd. Dit terwijl de BRD zelf geen slachtoffers van het fascistiese systeem in Chili wil opnemen.

Met ongeveer 50 mensen zijn we in Den Haag naar de Chileense ambassade gegaan. Daar hebben we de stoep besmeurd met rode verf en de gevel vol geklad met leuzen als: Moord ambassade, Pinochet moordenaar en amnestie voor de 15 chileense politieke gevangenen. Ook zijn er pamfletten uitgedeeld met uitleg over de toestand van de 15 Chilenen en de volgende eisen: asiel voor de 15 Chilenen. Nederland moet zich openlijk tegen de diktatuur van Pinochet.

Nederland moet zich uitspreken tegen de politiek van de V.S. in Midden en zuid amerika.

Na ongeveer een kwartier voor de ambassade te hebben gestaan zijn we vertrokken. We werden al snel door de kit gevolgd. Doordat de terugtocht nogal chaoties was konden deinderhaast aangerukte stillen en patrouillewagens ons insluiten. Sommigen konden ontsnappen. 42 arrestanten waaronder een kind en een hond werden naar het hoofdburo afgevoerd. Dolle pret met dat cellen tekort. Ze werden aardig ziek van ons. Na 4uur verhoren en mensen naar de plee brengen was iedereen vrij. Ook de mensen die hun naam niet zeiden.

In Amsterdam zijn de akties vooral tegen de BRD gevoerd. Op een postkantoor heeft een grote groep mensen zo demonstratief mogelijk kaarten vertuurd naar Zimmerman, minister van binnenlandse zaken van de BRD. Op de Dam is op het paleis een spandoek opgehangen met daarvoor een galg. Vroeger werden vanuit het paleis doods-vonnissen uitgesproken. Door 30 mensen is het Goethe instituut een tijd bezet gehouden, en met spandoeken versierd.

Met deze akties is een eerste stap gemaakt om de zaak van de 15 Chilenen aan het licht te brengen. Maar we moeten verder gaan met akties. Regeringen van landen moeten onder druk gezet worden om politieke vluchtelingen en gevangenen op te nemen. Doen ze dat niet dan stemmen ze in met fascistiese regims.

Hier volgen de namen van de 15 Chilenen met daarachter het jaartal van in bewaring stelling:

Miriam Ortega Araya 1981
Juan Gajardo Ortiz 1981
Jorg Palma Donoso 1983
R. Rodrguez Moraga 1981

Pedro Burgos Ibanez 1983
Carlos Garcia Herrera 1981
Münoz (rest onbekend)
Fernando Reveco Soto 1982
Hugo J. Marchant Moya 1983
Gonzalo G. Quiroga 1982
Cecilia Radrigan Plaza 1981
Fermin Montes Montanara 1980
Raul Castro Montanara 1982
De namen van de andere 2 zijn mij niet bekend.

Voor meer informatie:
Komitee "redt de 15 Chilenen"
Postbus 14521
1001 LA Amsterdam
020-829414

UTRECHT: Drift 13 ontruimd

Nog even de korte geschiedenis van het pand: De Drift 13 werd 1 mei van dit jaar na 1 jaar leegstand gekraakt. Op 5 mei werd een koopkontraakt opgemaakt tussen eigenaar Maarseveen en zijn spekulanten vriendje van der Louw. Het koopkontraakt was zo opgesteld dat het na een ontruiming zo weer nietig verklaard kan worden. Voor rechter Schuman een onbelangrijk gegeven. Ontruimen dus.

De nacht voor de ontruiming waren er al veel mensen aanwezig in het pand. Er was een plan gemaakt voor de binnenploeg die op het laatste moment de trappenhuizen dicht zou gooien en de rest van de barrikades op zou werpen. Wat er van de buiteloeg verwacht werd was niet duidelijk. Sommige mensen van de binnenploeg distansieerden zich duidelijk van de buiteloeg. Waarom? Is een ontruiming alleen een zaak voor ex-bewoners en vertrouwelingen. Waarom dan een landelijk alarm? In het pand was het in ieder geval wel gezellig. De aangesleepte hoeveelheden bier zorgden daar wel voor. Het werd een soort afscheidsfeestje van het pand. Er was immers weinig anders te doen. Er waren geen voorbereidingen voor prikaxies ondernomen. Om ongeveer 8 uur net toener door eengroepje autobanden op de straat werden gedeponereerd kwamen de wouten. Twee v.w. busjes maar. Toch was er niemand die het de kisten belette de autobanden weg te halen. Was iedereen te moe van een nachtje slecht slapen of waken of was men nog beneveld door de alcohol. Je hoeft toch niet met z'n 2 honderden te zijn om 2 busjes petten weg te krijgen? Pas later werd nieuw barrikade materiaal dat aangevoerd werd af-

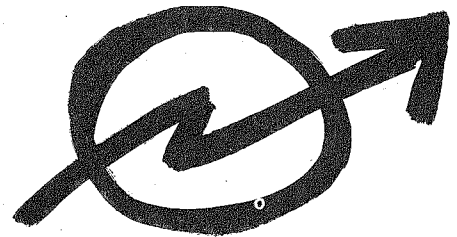
gaschermd van de kisten. De kleine barrikade ging 'de fik in'!... Uit het pand werden kreten gehoord dat de m.e., inmiddels met zo'n 10 bliken aanwezig, via de achterkant het pand binnen kwam. Al snel werden 10 arrestanten uit het pand gevoerd. Aan de voorkant zaten nog mensen in het pand. Van het dak werden verfbommen gegooid, terwijl de m.e. aan de achterkant was. Waarom? Er werden dus eigen mensen geraakt midden in het gezicht!... Ondanks de stortregen bleven er nog veel mensen buiten, en in het portiek. Toen de m.e. verder doordrong in het pand verliet de rest van de binnenploeg het pand via een ladder aan de voorkant. Het was afgelopen en iedereen ging koffie drinken.

WAT NU ?

Dit was dan alweer de zoveelste ontruiming d.m.v. de leegstandswet. Als er in januari geen ontruimingsgolf was is die er nu zeker wel. Door het hele land gaan steden over tot landelijk alarm bij ontruiming. Dit alles gaat veel te vanzelf sprekend. En ook gaat er veel te veel via de telefoon. Te snel wordt er gesproken over het uitlokken van een ontruiming. Dat is najef. Denk niet dat er bij elke ontruiming 300 mensen komen. En wacht niet af hoeveel mensen er komen om daar op het laatste moment je plannen op af te stemmen. Dat werkt niet, kijk maar naar Hilversum of de Vollen-

hoven straat in Rotterdam. Zorg voor een aktie die haalbaar is of zorg ervoor dat je zeker kan zijn van het aantal mensen dat komt. Natuurlijk moeten panden verdedigd worden. Maar laat niet

het "hele" land komen als toeschouwers. Er moet structureel verzet gepleegd worden tegen de leegstandswet. Dit moet in iedere stad zelf al duidelijk zijn. Een ontruiming uitlokken als in Nijmegen is goed. Je wilt niet altijd blijven wachten tot ze op een ongelegen moment komen ontruimen. Maar uitlokken op grote schaal lukt niet iedere maand, en bovendien lok je dan alleen een situatie uit waarin je harder verzet kan plegen tegen maatregelen die de overheid gebruikt. Dat is dan ook gelijk de laatste stap. Landelijk alarm moet geen excuus zijn om op stedelijk nivo niets te organiseren!

STAND VAN DE AUTONOME BEWEGING

Doorgaande strijd of het einde

Even een korte inleiding op het hierna volgende artikel uit West-Duitsland. Allereerst excuses voor de soms moeizame zinskonstrukties voortkomende uit een vrijwel letterlijke vertaling van het artikel. Het artikel is er één uit een hele reeks artikelen in Duitsland verschenen voor en door de autonome beweging. Ook in Nederland is er op dit moment zoiets dergelijks gaande, al zijn er uiteraard grote verschillen tussen de autonomen bewegingen van Nederland en Duitsland. Toch lijkt me het artikel zinvol in die zin dat vele in het artikel naar voren gebrachte vragen ook in meer of mindere mate in Nederland aan de orde zijn.

Sinds een paar maanden wordt er in zowat alle steden en autonome verbanden diskussie gevoerd over de fouten en perspectieven van een autonome politiek. Deze tekst kan natuurlijk in principe slechts op die ervaringen betrekking hebben, die we in onze Rijn-Main verbanden hebben. Toch geloven wij, dat we in het algemeen gesproken de Westduitse trend volgen. Gelijksoortigheden en overeenkomsten zijn dan ook minder toevallig als wel typerend. Waarom uitgerekend de laatste maanden een gemeenschappelijke uiteenzetting over perspectieven is opgeleaid, heeft volgens ons een belangrijke oorzaak: Vele schijnbaar vaststaande waarheden, myten, front en gevechtslinies zijn verbroken, op aan het lossen en aan het verplaatzen. Plotseling lijkt niets meer duidelijk te zijn, vol van tegenspraken en ongerijmdheden. Daar worden krakersters van "krimenele vluchtelingen" van niet onderhandelaarsters tot onderhandelaarsters, worden huizen tegen "vette" schadelloosstellingen vrijwillig ontruimd (bv 300.000 dm "verhuispremie" voor de Siesmayerstr. 6 in Frankfurt), beginnen militanten met staatsubsidie aan de renovatie van hun eerst gekraakte en nu gelegaliseerde huizen, verdwijnen de hardste strijdersters haast spoorloos van het militante toneel, om in het burgerleven hun comeback, in alle stilte, te vieren. Woongemeenschappen vallen uit elkaar, van wie de bewonersters het door de vele ruzies op hun zenuwen kregen, nu op 2 kamerwoningen zitten samen met vriend(in) en kind en rust en geborgenheid zoeken. Er gaan niet weinigen, gedisillusioneert en onder gelddruk werkovereenkomsten aan, waar ze snel van flippen.... Sommigen van ons willen deze tegenspraken nog niet voor waar aan zien, anderen schuiven alle verantwoordelijkheid van zich af en maken zich nog

slechts druk om hun eigen zaakjes. Voor ons zijn deze ons opbrekende en niet zelden schrikbarende tegenspraken een kans, open en met zelfkritiek er mee om te gaan. Deze tegenspraken zijn niet nieuw en plotseling aanwezig; ze speelden alleen schijnbaar geen rol, toen de beweging met kracht en zelfoverschatting bloeide. Het is aan ons, deze tegenstellingen niet als zwakte te zien, maar als een mogelijkheid, radicaliteit niet te meten aan diegene die alles op een rij heeft staan, maar hoe eerlijk en met hoeveel solidariteit wij met onze eigen tegenspraken omgaan. Voor ons is er een punt gekomen dat we zo niet verder willen gaan. We hadden de laatste jaren vaak genoeg het genoeg, bepaalde fouten iedere keer weer herhaald te hebben, zonder daarvan te leren. In tegendeel: Wij maakten onze fouten tot merktekens van de autonome politiek, van grootsprakige heftige optredens totaan grenzeloze zelfoverschatting van het autonome gebeuren. naar het motto: Hakken is feest. Voor diegenen onder ons die de geplande projecten in dit en het komend jaar (Volkstelling, I.W.G., etc.), als vlaggedragers van het autonome gebeuren proberen te krijgen, die zullen niet veel veranderen. Voor ons daarentegen telt de blik op de vijand minder, dan wat er om ons heen gebeurt. De poging, precies duidelijk te krijgen, wat er zich bij ons werkelijk veranderd heeft. Is het ons werkelijk gelukt autonome structuren te veranderen, wat heet, ze voornamelijk te ontwikkelen? Is het ons gelukt in de laatste jaren, militante politiek niet (alleen) aan de middelen, maar aan onze ideeën te verbinden? Zijn er aanwijzingen, dat de huidige praktijk van militante brandweerpolitiek door een continue praktijk van sociale tegenkracht overbodig wordt?

Kunnen we niet eerst zeggen, onze politieke structuren zijn anders geworden? Of herhalen we in het klein datgene, wat we in het groot zo radikaal afwijzen? Hebben zich daadwerkelijk de structuren onder ons, van tieps zoals vechters en schijters, van "laat eerst maar wat zien" en "wat kom je doen" en de houdingen veranderd? Is onze verhouding tot vrouwen net zo belangrijk als Wackersdorp of slechts dan, als wij als strijders van het strijdperk terugkeren? Hebben we niet alleen aan het bouwhek, maar ook aan onze alledaagse structuren getornd? Is het niet zo, dat de scheiding tussen politiek en alledag in die mate groter geworden is, zoals ons alledaagse leven meer en meer van geld-

problemen, loonarbeid en vrije tijd afhankelijk geworden is? Is het niet zo dat precies dat, wat onze levensvoorstellingen en idealen de bodem onder onze voeten doet verliezen, steeds meer de zaak wordt van ieder individu apart? Het ergste van al deze vragen is waarschijnlijk helemaal niet het 'ketterse' ervan, maar het feit, dat al die vragen al lang niet meer provoceren. Hoe vaak zijn de vragen al niet zo of op een gelijksoortige manier gesteld, hoe vaak hebben we consequenties geëist, zonder ze te zien, hoe vaak zijn onder ons woorden gebruikt, als sneeuw van gisteren: continuïteit, structuren opbouwen, kollektieve levensvormen, solidair in de omgang, militante levenswijze. Precies op dit punt zijn al meerdere militante bewegingen ingestort: De beweging van '68, de autonome bedrijfsstrijd van de jaren '70, de kraakstrijd '72, de kraakstrijd 80/81. Wat spreekt er voor ons, dat het ons niet net zo vergaat als de radikale bewegingen voor ons?

Alleen al deze vragen na te gaan, zou niet alleen onze geschiedenis dichterbij brengen, maar ook beginselen hieruit te leren, ipv ze blindelings te herhalen.

Er is nog een ander punt, waarom ons consequenties boven het hoofd hangen. Wij behoren tot de "ouderen" van de militante beweging. Velen beschouwen ons reeds als opa's en oma's, want nergens is het verouderingsproces duidelijker als in onze militante sien. Vertrouw niemand boven de 30. En inderdaad, er zit wel wat in het militante generatiekonflikt. Velen van ons kunnen aan twee handen optellen wie er overgebleven is. De meesten van ons hebben, zich erin berust, opgegeven en zijn teruggetrokken. Het gaat ons daarbij niet om diegenen, voor wie hun 'jeugdsonden' slechts de opstap was voor een alternatieve carrière. Diegenen die we zelf niet meer konden overtuigen doen ons pijn, terwijl we ook hun kritiek delen, zonder echter onze hoop en idealen opgegeven te hebben. Wij hadden het ons te gemakkelijk gemaakt, hun terugtrekking en perspectiefloosheid tot hun individuele problemen gemaakt. Vaak hadden en hebben we het gevoel, deze gevoelens niet tot ons te willen laten doordringen, omdat we ze zelf hadden. En zo herhaalt zich iets in de autonome sien, wat in andere radikale bewegingen evenzo tot "harde wet" werd: de jongeren herhalen meer of minder de fouten van de ouderen, terwijl de ouderen zich stuk voor stuk terugtrekken, omdat ze in de herhaling van

gemaakte fouten geen perspectief ontdekken kunnen. Een beweging zodoende, die niet oud wordt, die slechts uit 'jeugdzonden' bestaat, die gemaakte ervaringen niet met nieuwe verweven kan, die uit gemaakte fouten niet leert, maar deze veeleerder tot ritueel verheft, kan niet groeien, maar sterft van binnen. Juist omdat wij de arrogantie en zelfgenoegzaamheid van vele oudlinksen en ex-militanten zat zijn, verlangen wij van ons zelf een radikale kritiek van onze eigen geschiedenis.

1. Onder ons autonomen heeft zich een begrip van militant ontwikkeld, die zich eerder aan de logica van de geweldsvraag onderwerpt, als aan onze idealen van sociale tegenmacht.

Juist de grote dem's na Tschernobyl hebben ons weer eens pijnlijk duidelijk gemaakt, dat we noch de mogelijkheden hebben, noch dat de maatschappelijke omstandigheden aanwezig zijn, opdat we met militaire sterkte onze politieke doelen kunnen doorzetten. Onuitgesproken bestond de hoop, door massaal militant verzet het kernenergieprogramma onder de voet te lopen. De wijd verspreide angst, de om zich heen grijpende onzekerheid, de volgens opiniepeilingen voorspelde meerderheid tegen kernenergie schenen indicatie genoeg te geven voor een verbreding en vooral radikaliserende van de sociale bewegingen. Net zoals "de handel in angst" een middel van de heersenden is, zo hebben wij ook stiekum gegokt, de angst van de bevolking en de politieke onzekerheid van de heersenden te kunnen benutten voor een soort van verrassingscoup. Des te groter is nu onze frustratie en radeloosheid, gezien het feit dat we ons doel; "directe uittrekking uit het kernenergieprogramma" nauwelijks een stap verder gekomen zijn. In tegendeel: Terwijl ons massaal militant zijn op de grenzen van het staatsgeweld gestoten is, heeft de staat zich zodanig uitgerust, dat de hindernissen, die we moeten overwinnen eerder groter dan kleiner geworden zijn.

Wie bv Wackersdorf op Pinksteren met Wackersdorf nu vergelijkt, die erkent, dat niet wij, maar de staat de militante veldslagen ten eigen voordeel benutten kon. Terwijl wij naar huis reden, werden in Wackersdorf 4 nieuwe bataljons gestationeerd, voor miljoenen dm. nieuwe wapens gekocht, een 50 m brede veiligheidszone om het terrein aangelegd, een straat aan het einde van de veiligheidszone van beton voorzien en de helling bij het hek met 4a5 m, rechtop aangebrachte betonplaten verhoogd, daar-

mee het oprukken naar het hek vrijwel nutteloos makend. En ook het schijnbaar politieke schandaal rondom de Hamburger Kessel heeft ons eerder zand in de ogen gestrooid dan ze werkelijk geopend. Weliswaar is er openlijk een kop gerold, maar wat er werkelijk veranderde, onttrok zich aan onze opmerkzaamheid. Slechts een paar weken later werden in Hamburg in alle rust, zonder enige weerstand van betekenis van onze kant de gelden beschikbaar gesteld voor de opstelling van nog 4 bataljons manschappen. Hoezeer we onze militaire kracht overschat hebben, is ook te zien aan onze reactie op de discussie en ongeveer probleemloze afhandeling van de nieuwe veiligheids wetten. Onze houding was alsof het ons niets aanging, maar dan ook helemaal niet. Wij hadden al ons kruis vershoten. Het gebied van "de nazorg" hebben we vrijwel geheel aan de staat overgelaten. Wij hebben ons bij gelegenheid meer angstvallig als overtuigend ertegen verdedigt, het geweldsvraagstuk tot doel van onze tegenstand te maken, edoch hebben wij hem onszelf gesteld en verloren. Hoeveel politieoptredens met gelijke munt terug zijn betaald en daarmee de burgerlijke voorstellingen van radikaliteit in stand houden, in plaats van ze te weerleggen werd ook op de Hannau-demo tegen Alkem en Nukem duidelijk gedemonstreert.

Voor ons was de demo een van de weinige momenten, waar wij eindelijk weer eens de kracht van politiek militant zijn bespeureden, een demo, die in zijn offensieve en militante inhoud een sterkte tot uitdrukking bracht, die veel "reldemo's" misten. Echter voor sommige van ons gebeurde er niets. Zodoende moesten de ruiten van Aldi eraan geloven. 200.000 dm. schade. Een schade die belachelijk gering is in vergelijking tot de politieke schade aan de geloofwaardigheid en de doeltreffendheid van de autonome politiek.

2. In vele gevechten van de laatste tijd hebben wij het middel van de militante politiek zelf tot doel gemaakt.

Dat ligt aan het feit, dat de middelen eenvoudig dichterbij liggen dan onze doelen. Wanneer hebben wij werkelijk eens onze doelen ontwikkeld vanuit de sociale en samenlevingsrealiteit en ze daaraan getoetst. Hoe vaak werd ons prakties optreden bepaald door het geweldsoptreden van de staat, ipv onze eigen doeleinden. Waren onze doelen duidelijker geweest, en ook de wegen daar naar toe, dan hadden we ook onze middelen op deze doelstellingen kunnen afstemmen. Ech-

ter waar er niets vager is dan onze konkrete doelen, blijven gedwongenerwijze onze middelen vaak zonder keuzes, toevallig en uitwisselbaar. Op welke manier onze middelen van een militante politiek zelfs tot graadmeter van succes worden, daarvoor is Wackersdorf een exemplarisch voorbeeld. Voor velen van ons, juist uit de startbaanbeweging, was het een wonder, hoe snel de regio rondom Wackersdorf zich in onze ogen geradikaliseert heeft.

Wat bij ons een proces van 5 jaar was, voltrok zich in Wackersdorf binnen een jaar. Dw aanvankelijke scepsis en arrogantie tegenover deze mengelijng uit Bayern, boeren en moeder Maria sloeg gewoonweg ademberovend om in een mystifisering van de Oberfälzer. Wijwensten het gedrag ven een Oberfälzer te zien als: "wij niets, jij niets", iemand die geen problemen met het geweld heeft, die er niet lang over aarzelt en toeslaat, iemand die ons diep in het hart getroffen heeft. Dat een groot deel van de strijd-waarover we heden nog opscheppen- eenvoudig over hun hoofden heenging, begint nu pas tot ons door te dringen. Het is niet voldoende 1, 2 of 3 maal per jaar een regio tot toneel van onze tegenstand te maken, zonder te begrijpen dat die mensen zelf, per plaats, een tegenstand ontwikkelen moeten, die op hun ervaringen en niet de onze afgemeten is. Terwijl wij verder trekken (resp. naar huis rijden) blijven de mensen in de regio alleen met de reactie van de staat.. Hoe weinig wij zelf het nivo van de militante strijd aankunnen maakte de blokkade dagen in oktober vorig jaar duidelijk. Onder het motto: "een regio weert zich" en "het land behoort aan ons" moest voor twee dagen de infrastructuur rondom de WAA gestoord resektievelijk resp. lamgelegd worden. Terwijl de 'regio' thuis bleef of op tijd naar het

werk ging probeerden wij een meerderheid van buiten de plaats- met een landkaart in de hand, tegen de opkomende onmacht te vechten. De plaatselijke structuren stortten al na een dag volledig in. De eerste voltallige vergadering

DE ZWARTTE 17

loste zich vanzelf paniekachtig op en andere vonden niet meer plaats of werden stelselmatig naar andere plekken verschoven. Van een echte deelname van de plaatselijke bevolking kon niet in het minst sprake zijn. In het beste geval keken ze welwillend toe, terwijl wij als opgejaagde hanen van het ene gerucht naar het andere jaagden, waarna wij dankzij onze plaatskennis - wegen barrikadeerden, die door de smeris allang zelf met containers onpasseerbaar gemaakt waren. Met het oog op de magere deelname van misschien 1000-1500 deelnemers, een feitelijke politiebelegering, stortte het blokkade concept orakties vanzelf ineens. Hier wreekt zich dat velen van ons de 'Oberfälzer' waarnamen zoals een voetbalspeler de coulissen van een stadion. Wij genoten van de coulissen, ipv. er achter te kijken. Nadat de rook opgetrokken is, blijft de nuchtere erkenning over, dat deze mengeling van autonome zelfoverschatting en onbekendheid van de plaatselijke omstandigheden een logies gevolg is van de autonome brandweerpolitiek. En voor deze manier van politiek, steeds op doorreis als jaarabonnement, is ook kenmerkend dat wij de brandhaarden wisselen als hemden, op zijn laatst dan. Als de bodem onder onze voeten te heet wordt - dan dus wanneer het er werkelijk op aan komt. Wackersdorf is uit

Hadden wij werkelijk het gemeenschappelijke doel voor ogen gehad, steeds meer mensen voor een radikale breuk met de staat te winnen, dan moeten wij ons niet steeds weer in het middelpunt van een tegenstand dringen, die niet slechts leeft van de ogenblikken van grote rellen, maar van de mogelijkheden en ervaringen om het alledaagse toe te passen.

3. Onze politieke militantie loopt achter de praktijk aan ipv. haar vooruit te gaan.

Een passage uit de Karlsruher stadskrant brengt het op het punt "Juist in de centra van de autonomen (...) is het de laatste jaren tot een arbeidsdeling tussen de autonomen en de groenen gekomen. Wij maken de rellen en de groenen behandelen het geheel politiek. Zolang de militanten zelf niet in de positie zijn deze arbeidsdeling te doorbreken heeft Stoltenberg de spijker op

- de kop geslagen, wanneer hij zegt: "de militanten zijn de gewapende arm van de groenen". (Karlsruher stads krant no 39/86) Wij hoeven slechts op de anti kern-energie strijd na Tsjernobyl terug te blikken om precies deze arbeidsdeling bevestigd te zien. Terwijl wij ons in de gevechten met de smeris uitputten en onze krachten verbruikten, trokken de groenen in alle rust aan ons voorbij om zich als enige politiek alternatief te profileren. Net zoals in de vredesbeweging maakten zij zich haast zonder tegenstand tot de sprekers van de anti-kernenergie rellen. Des te meer het de groene gelukte zich als enige politieke oppositie voor te stellen, des te onduidelijker bleef ons prakties optreden en des te meer reduceerde het tot een militair schouwspel. Maar daar, waar we werkelijk hadden kunnen winnen, in de politieke konfrontatie om de maatschappelijke alternatieven waren we niet aanwezig. In tegendeel: in de konfrontatie tussen autonomen en de staat hebben ze ons slechts gestuurd, de besluiten, de opgeschrikten, de geweldlozen, de bacarel moeders, de nieuwen. Terwijl de 'nieuwe' anti kernenergie beweging zich zorgen maakte over het banale 'en prive' alswel gezonde leven, dedden wij onbekommerd aan bikkellike harde politiek. Alsof ons cesium en plutonium niets aanging, alsof onze strijd aan het bouwhek niets met de angst voor besraalde voeding temaken had. Ipv. onze strijd tegen dit systeem aan de strijd van een radikale levensinstelling te verbinden, stelden wij ze tegenover elkaar. Dat, wat onze kracht had kunnen zijn, politiek en alledaags maakten we tot scheidslijn. Zo was het voor de groenen makkelijk, zich precies voor diegene als advocaat aan te bieden, die zich eerst eens vragen stelden en naar samenlevings alternatieven zochten. De groenen organiseerden overal in het land bijeenkomsten, probeerden juist die te bereiken, die niet naar demo's gingen, maar eerder naar de kerk. Ze verzamelden slim de kritiese intelligentia rondom zich, gaven hen ruimte en tijd, zich openlijk erin te mengen en ontwikkelden als enigen een 'uitstapscenariio' dat tenminste de angst (en de argumenten) voor het dreigende stententijdperk

- als kastratie angst van de industriële impotentie blootlegde.

- Zij bereikten met politieke successen precies dat, wat onze kracht had moeten zijn: de politieke en economiese vijand met zijn eigen wapens verslaan. Het was aan ons geweest in de offensieve konfrontatie om alternatieven in dit systeem ook de grenzen van een groen reformisties reparatie bedrijf aan te geven

- 4. De veelheid van aanslagen en sabotage is voor ons (nog) geen teken van nieuwe kwaliteit van het radikale verzet. Ze is in de eerste plaats een reactie op de repressie van de staat tegen openlijke vormen van massaal militant verzet.

- Wanneer we de laatste gebeurtenissen nog eens in herinnering roepen, dan moeten we toechen paar uitzonderingen daargelaten vaststellen, dat het bij de meeste demo's meer ging om demonstratie van het staatsgeweld dan om een krachtige uitdrukking van sociale tegenmacht (Brokdorf, Hamburger Kessel, Wackersdorf, ontruimingen enz. enz.)

- Ons massaal militant verzet is op de grenzen van naakt geweld gestoten, van een staatsgeweld waar wij op gelijke voet niets tegenover kunnen stellen. Wij zijn vandaag op grenzen gestoten waarop ook vele sociale bewegingen voor ons gestoten zijn. Iedere keer stonden deze militante strijden voor de door de staat opgedrongen alternatieven:

- of zich in te laten op de door de staat voorgewende militaire konfrontaties of maar gedurende lange tijd de militante strijd sociaal en politiek vast te leggen, met de betekenis dat, bevochten vrijplaatsen (gekraakte huizen, jongerencentra enz) met geweld niet te behouden zijn.

- Echter voor deze keuzes gesteld, was de druk van het ogenblik, van het reageren al zo groot, dat een eigen beslissing niet meer mogelijk was. De krachten waren opgebruikt, de (opgewekte) sympathie van de kritiese media verbruikt over de top van het schandaal. Het reformeerbare deel van de relschoppers in het politieke apparaat geïntegreerd. Het tegenwerkende, onverzoonlijke deel van de relschoppers door politie en ideologie omringeld. Door de dynamiek van de konfrontaties overmand, werden we eerder tot objekt van staatsoplossin-

gen dandat wij ons als sub- jekten van militante pers- pektieven gedragen konden. Net zoals toen zijn we ook heden bevreesd voor de si- tuatie dat wij ook door de dynamiek van de staatsre- pressie overmand worden. Want wij staan nu voor de keuze ons of op hun militaire konfrontaties in verste vorm inte laten, of met onze gehele kracht op de ontwik- keling van een sociale tegen- macht te concentreren, die eindelijk de kracht bezit zich nog aan de logika en dynamiek van het staats- geweld te offeren nog zich daaraan te meten. Als wij ons dan de ontwikkelingen en het mislukken van andere be- wegingen herinneren en van- uit de inschatting dat de sabotage golf niet uitdruk- king is van kracht, maar vaak een laatste middel is, überhaupt nog onze tegen- stand tot uiting te bren- gen. Dan juist worden onze militante aanvallen in die mate te dwangmatige sym- bolen van tegenstand als zij vervanging en niet mid- delen van militante stra- tegieën worden. En hoe blij wij ook zijn met 150 gevelde stroommasten, voor zo gevaarlijk houden wij hat sabotage als militante po- litiek te zien, met wie mannen/vrouwen zich - niet zelden pedagogies- in sociale bewegingen in wer- ken, ipv. alle eerst binnen sociale bewegingen militante perspectieven te ontwikke- len en te verspreiden. Niet in plaats van mili- tante perspectieven sa- botages organiseren kan ons doel zijn, maar vanuit dui- delijke perspectieven sabotage als één middel van velen te ontwikkelen en politiek aanvaardbaar te maken. De moeilijkheid sabotage niet als vervanging, maar als een middel voor militan- te perspectieven te zien hadden we tijdens de gehe- le startbaanbeweging. Mees- tal hadden we weinig pro- blemen met praktische vor- men van militante tegen- stand te ontwikkelen. Onze grootste moeilijkheden toen en nu bestonden daaruit , onze praktische optredens in een konkrete en voor allen navolgbare strategie om te zetten. Al te vaak hadden wij niets tegenover de refor- mistiese strategie te stel- len. Dit dilemma van de au- tonome politiek herhaalde zich in de vredesbeweging zowel als bij de laatste anti-kernenergie rellen. Ipv. ons hard te maken voor een langdurige ontwik- keling en verandering van radikale perspectieven pro- beerden wij onze ideeën op

● straat door te zetten ipv. in de hoofden van de men- sen. Het is dan ook geen wonder; ondanks de grote onzekerheid na Tsjernobyl, nog noemenswaardig meer in aantal geworden zijn, nog dat het ons gelukt is de politieke dominantie van de groene realistische politiek te doorbreken. Gewoonweg symbolies kon het laatste Buko-kongress in Nürnberg slechts onder de hoede van een groene par- tijdag plaatsvinden, nadat het ons duidelijk werd dat we alleen niet in staat zijn een kongres politiek om m maar te zwijgen over de praktische kant te voeren. Misschien is het juist deze politieke zwakte, die ons al te snel ertoe verleid de materiële schade door sabotage en militante ak- ties ovet te waarden. Buiten kijf: 150 gevelde masten doen de atoomindu- strie geen goed. Echter zolang deze verbonden is met de staat, en in staat is politiek de schade om te zetten (door extra geld beschikbaar te stellen door herverdeling in de be- groting, tot aan stroom- prijsverhogingen) blijft de materiële schade gering. De politieke schade keert zich dan-in het ergste geval-in zijn tegendeel. Eerst wanneer het ons lukt de politieke speelruimte van de heersende politiek in te dammen, dan zou sabotage werkelijk een werk- zaam middel zijn; hun projekten in de ware zin van het woord onverkoop- baar maken. Kijk bijvoor- beeld maar naar de startbaan. Wij hebben ons hier welis- waar tot het uiterste in- gespannen, maar uiteinde- lijk stond het projekt slechts één keer op de tocht. Toen nl. de SPD regering vreesde haar eigen politie- ke basis op het spel te zetten dat wil zeggen te verliezen. Interessant genoeg op een tijdstip dat de partij koalities van CDU tot DKP nog de grootste invloed hadden bin- nen de startbaan beweging. Wij autonomen begrepen toen , als individuen, goed de dimensie die de strijd om honderden hektaren bos aan- genomen had. Het was de angst voor de onbestuur- baarheid van de hele regio de angst voor de niet on- der woorden te brengen schade , die het projekt voor enkele ogenblikken aan het wankelen gebracht heeft. Noch de radikaliserings van de startbaan beweging, noch de zich uitbreidende sabotage kon deze omstandighe- den doen herhalen. ● Misschien maken deze voorbeel-

● den duidelijk, dat het er uit- eindelijk niet op aankomt, hoe- veel stroommasten er vallen. ● Politiek beslissend zal zijn in hoeveel hoofden deze masten vallen. Pas wanneer het ons lukt, daarvoor de sociale en maatschappelijke omstandighe- den te scheppen, wordt niet alleen de materiële schade groter, maar vooral de poli- tieke. Want één ding is dui- delijk aan de heersenden: het materiële verlies is te herstellen, het verlies aan politieke geloofwaardigheid daarentegen, het verlies van politieke legitimiteit door staatsoptreden is noch te herstellen, noch vervangbaar.

● 5. Zolang wij het "systeem- vraagstuk" (hoe het anders kan) slechts stellen en er niet naar handelen verspreiden we meer onmacht dan tegenmacht, meer angst dan moed.

● Ook na Tsjernobyl gebeurde precies dat, wat we routinema- tig allang wisten. We eisten niet alleen de onmiddellijke terugtrekking uit het kern- energieprogramma, maar in alle bescheidenheid "de lamlegging van de heersende klasse". Daar we ons weer eens princi- peel beperkten, verdiepten we ons totaal niet in de details van politieke haalbaarheid. ● We hielden ons niet bezig met techniek en ekologiekritiek, besteedden er nauwelijks aan- dacht aan welke omstandighe- den wij gekreeert hebben, om het antikernenergievraagstuk niet alleen in radikale be- woordingen, maar ook prakties tot systeemvraagstuk te maken. ● Helemaal afwezig was het idee ons met de strijd voor alter- natieven binnen het systeem in te laten, met het doel po- litieke speelruimte te ver- schaffen, dei ons bij een strijd die daar boven uit zou stijgen een paar stappen ver- der zou helpen. Wij lieten ze eenvoudig allemaal rechts lig- gen. De moeders tegen kernener- gie, de ekologen, de radikale demokraten, de geweldlozen, de reformisten, techniek en weten- schapskritici. In plaats daar- van luidden wij zoals zo vaak, de laatste ronde in en stelden kort en bondig het systeem- vraagstuk, om ze weldra uit- voerig te beantwoordden: weg met de klotenzooi! ● Misschien zit het hem in de on- voorstelbaarheid van revolutio- naire veranderingen hier, dat we geen moeite doen, de weg, de treden ernaar toe, voor ons en anderen duidelijk te benoe- men. Als we ons de moeite zou- den getroostten, niet alleen maar radikale ideeën in ons hoofd te hebben, maar ze ook daadwerkelijk uit te dragen, dan moeten we ook van de door velen gekoesterde sociaal ro- mantiese ideeën der autonome politiek afscheid nemen. Want

iedere autonome politiek wordt uiteindelijk niet aan goede bedoelingen afgelezen, maar aan de reële gevolgen en verbeteringen die ze bereikt. Wanneer een elementair grondbeginsel van autonome politiek is, al vandaag te nemen wat morgen pas tot de realiteit van de samenleving behoort, dan zullen we ook moeten strijden voor veranderingen binnen het stelsel. Werkelijke veranderingen zijn geen gift van "boven", maar waren en zijn altijd het gevolg van sociale en economische strijd. Huurbescherming, aangepaste bouwpolitiek, buitenlandersrechten, hervormingen op universiteiten, de financiering en legalisatie van alternatieve woonprojecten en zelfstandige exploitatie van "erkende vrouwenhuizen" tot aan vrouwelijke afgevaardigden, zijn geen geschenk van de staat, maar alles bij elkaar het resultaat van de strijd in de jaren '60 en '70. Dat de vruchten van die strijd zich meer tegen ons keren (heersende politiek heeft er z'n voordeel mee gedaan, "moderner en beter verkoopbaar"), dan dat wij de speelruimte voor verdere strijd gebruiken konden, ligt ook aan ons zelf: aan diegenen, die hun revolutionaire strijd inwisselden voor meer zekerheden, en aan ons, die niet in staat waren, de strijd in haar radikaliteit verder te voeren. Of wij gebruiken de bevochten vrijheden om het bewustzijn van de heersende politiek aan te scherpen, of voor diegenen die toch al buiten de maatschappij staan. We zullen doelen moeten formuleren die het systeem nog (net) kan toelaten en we zullen voor verdergaande doelen omstandigheden moeten scheppen die het systeem in ieder geval probeert te verhinderen. Pas als het ons lukt, bv gedecentraliseerde en coöperatieve energieverzorgings alternatieven (zoals zonneenergie, waterkrachtkoppeling) met ons doel, namelijk het verslaan van de (energie)monopolen, te verbinden of bv de eis voor volksreferendum en planinspraak met eigen vormen van zelfbeschikking en zelforganisatie te verbinden dan getroosten we ons zelf en anderen niet immer met de dag van morgen, maar strijden vandaag voor wat er morgen pas echt mogelijk is.

6. onze sociale verworteling komt overeen met het wortelbed van een plastic-boom

Voor sommigen van ons waren de laatste jaren geen slechte jaren. Overal waar het brandde, waren de autonomen erbij; waar het op matten uitliep, deden we flink mee, geheel onder het motto: Waar wij zijn loopt niets meer,

maar we kunnen niet overal zijn. Der Spiegel wijdde een serie aan ons onder de schreeuwerige en smakelijke titel "Slag om de kern-energie".

En minister Zimmermann van binnenlandse zaken konstateerde tenslotte, zoals bij een overstromingsramp, het toenemen van het aantal militanten van 500 via 3000 tot 10000 mensen die tot elk soort geweld in staat zijn.

Met serieuze blik waarschuwt hij voor een golf van geweld, die de BRD dreigt te overspoelen. En terwijl zij, die dit gruwelijke scenario schilderen en verbreiden het gebruiken om hun "model Duitsland" nog veiliger te maken, genieten enkelen van ons van het gedoe, het felle schijnwerperlicht van de media en de belangstelling die dat met zich meebrengt. Van sommigen krijgen we het gevoel, dat ze zelf beginnen, om zich in dit door de staat opgebouwde scenario goed te voelen, dat ze beginnen verliefd te worden op het beeld dat staat en media van ons maken - juist omdat we deze gevaarlijkheid, macht en dreiging alleen in hun horrorvisioenen hebben en er ver van verwijderd zijn om dat gevaar zelf te produceren.

Een verder kenmerk van autonome politiek van de laatste jaren is dat we min of meer als koorddanser van het ene grote projekt naar het volgende wachelen zonder echt met de voeten aan de grond te komen. Onze samenhangen zijn bijna uitsluitend aan de aktualiteit van een thema i.p.v. hun betekenis in een militant perspectief gebonden. Met veel dingen beginnen we pas wanneer het een heet hangijzer is, in de publieke opinie bediscussieerd en door de media opgepikt wordt. Pas dan wordt zo'n onderwerp voor ons belangrijk. Maar zo snel als het thema uit is, de media weg zijn, het bouwsel staat of de taaië routine spektakulaire akties vangt, zijn we alweer op zoek naar nieuwe brandende kwesties die er aan komen: van vredesbeweging, anti-NATO, anti-militarisme, anti-fascisme, economische top, tot en met de volkstelling hebben velen van ons aan alles of veel mee gedaan. Meestal bestonden die groepen een paar maanden, hooguit een paar jaar, vielen uit een, om in wisselende samenstelling bij een nieuw onderwerp weer bijeen te komen. De discussie met elkaar en over het onderwerp blijft vaak vluchtig en oppervlakkig. En hoe meer we deze jaarmarkt van aktuele onderwerpen bedrijven des te meer moet de hoop op sociale uitbreiding aan de vaardigheden van een all-round-kunstenaar ondergeschikt worden: we weten van alles wat en van niets het precieze. We zijn overal en nergens aanwezig. Daarbij hebben zich de structuren van een klein familiebedrijf ontwikkeld. Ieder kent iedereen, altijd druk, door alle afspraken nauwelijks tijd, politiek meer te doen dan je behappen kan. De harde kern van

de onderneming ploetert wat af, danst, of beter, roteert op de verschillende huwelijkspartijen terwijl het grootste deel van de familie eerst opduikt wanneer de firma alles goed heeft voorbereid. Bij ieder feest aanwezig...

Wanneer we achter de grote gebeurtenissen kijken, dan stellen we vast dat we welliswaar wat in de slogans van de heersende politiek betekenen, maar nog lang niet in de hoofden en de daden van andere mensen. We hoeven alleen de sociale verankering van militante politiek nu met die van 1972 te vergelijken om te zien hoe smal het pad is waarop zich autonome politiek nu beweegt. Want i.t.t. nu dreigde toen echt een steppenbrand van militante onrust, die zich tot bijna alle maatschappelijke gebieden uitbreidde: de beweging van jonge arbeiders, de arbeidersstrijd, de overal in de BRD ontstane beweging voor jeugdcentra, het immigrantenwerk, de scholierenstakingen, studentenonrust, internationalistische groepen, buurtkomitees, kraakgroepen, huisvestingskomitees. Zij belichaamden daadwerkelijk een stuk tegenmacht, momenten van een beleefbare utopie die maandenlang in de atmosfeer van het leven in de stad bemerkbaar was en af en toe zelfs als nieuw levensgevoel bepalend was. Het lag aan de veelheid, verscheidenheid, vermenigvuldiging en verbinding van aparte conflicten, die het voor de staat, media en politie lange tijd moeilijk maakte om de brandhaard snel te lokaliseren. Want overal waar met geweld geblust werd deed zich het tegenovergestelde voor: i.p.v. demobilisering - mobilisering, i.p.v. intimidatie - moed. i.p.v. indaming - uitdijning van het konflikt.

Zolang het praktische optreden op straat uitdrukking en niet vervanging van de alledaagse strijd op school, in de fabriek en de woonwijken was, moest de staat het konflikt politiek erkennen. De wapens van het staatsgeweld werkten zolang niet als het de verschillende strijden lukte, op een geweldadig staatsoptreden met sociale uitdijning van het konflikt te antwoorden.

Wanneer 1972 vooral met spektakulaire kraken, ontruimingen en veldslagen in verbinding wordt gebracht dan wordt de jarenlange, alledaagse, onspektakulaire strijd, waaruit de kraakstrijd zich kon ontwikkelen, vergeten.

(...) Wanneer we zonder zelfbedrog toegeven dat onze autonome posities als voorheen nauwelijks politiek en sociaal ingebed en verankerd zijn, wanneer we toegeven politiek noch prakties reëel een tegenmacht te vormen, dan moeten we zo snel mogelijk de renstal van de autonome politiek verlaten. De al

beschreven onwetendheid en zelfoverschatting tegenover andere groepen binnen de AKB laten zich zonder meer vertalen naar de toestand in de steden. Misschien is Frankfurt een extreem voorbeeld voor isolatie van groepjes en initiatieven en voor de autonome gang van zaken die vaak alleen bij grote gebeurtenissen aanwezig is en verder aan het "toeval" van persoonlijke kontakten overgelaten blijft. Autonome politiek heeft zich in Frankfurt al jaren niet meer aldoor ingemengd. Zij heeft zich vooral buiten, ver weg van ons leven in deze stad afgespeeld. Dat kunnen ook de Günther Saredemo's (Günther werd in Frankfurt vermoord) niet verdoezelen. Pas in het laatste jaar ontstonden belangrijke kleine aanzetten, om uit ons dagelijks leven sociale, politieke en kulturele samenhangen te ontwikkelen: buurtgroepen, een libertair centrum, dat voor autonomen en anarcho's het enige aanloppunt is. Zeker, ook voor ons is het moeilijk, gedachtes en voorstellingen te bedenken, wat we hier in de stad -überhaupt nog- willen, waar tussen de verstikkende betonbunkers nog plaats en ruimte voor onze utopieën kan zijn, waar wij de voordelen van een grote stad (alternatieve kafees, koffiehuisen, bioskoop etc.) niet alleen consumeren, maar ook tegenover de geprogrammeerde (in beton gegoten) geld-, consumptie- en mensenhandel eigen, radikale voorstellingen van (samen-) leven kunnen stellen.

Het heeft veel met de afnemen de fascinatie en uitstraling van autonome politiek te doen dat we grote delen van ons dagelijks bestaan afgekapt en opgegeven hebben, wat door de vormen van autonome politiek eerder weerspiegeld als doorbroken wordt. Het zijn juist niet die 10% autonome politiek, maar de 90% dagelijks leven die óf onze utopieën als een spons opzuigt, of de kracht vormt, waarmee we ze kunnen realiseren (...)

Als laatste punt in dit verband nog wat over onze verhouding tot de groenen. Onze wijdverbreide afwijzing van iedere groene politiek heeft voor ons minder met radikaal anti-parlementisme van doen dan met de angst en onkunde ons met groene politiek precies en gedifferentieerd bezig te houden. In dezelfde mate, waarin we moeite doen om een gemeenschappelijk begrip van onszelf uit te denken (en offensief vertegenwoordigen), hebben we gewoon angst, om door de groene beroeps politici plat geluld te worden, wanneer we met ze in aanraking komen.

Want ondanks ons duidelijke anti-parlementarisme moet duidelijk zijn dat ook (en juist) voor ons geen weg aan de politiek van de groenen voorbijgaat. Juist als het er om gaat om de werkverdeling van militant optreden en groene overbrenging te doorbreken, moeten we ons politiek meer offen-

sief met die groenen bezighouden, die (nog) bereid zijn om radikale opvattingen in politiek om te zetten. De fundamentalisten bij de groenen zijn niet alleen een alibi voor groene real-politiek. Ze belichamen ook een poging om radikale ideeën los van conjuncturele bewegingen als tegenspraak binnen en buiten parlementaire instituties te formuleren. En we kunnen nog iets van de fundamentalisten leren: hun moeite onze voorstellingen van een radikale utopie in concrete en tastbare concepten te vertalen. Zolang fundamentalisten hun parlementaire aanwezigheid als rem op de heersende politiek en niet als glijmiddel zien, vinden we het belangrijk naar samenwerkingsmogelijkheden te zoeken.

7. onze gedrags- en levenswijzen hebben zich in de laatste jaren tot een soort autonome dubbel-moraal ontwikkeld: wat we politiek, radikaal en kompromisloos aanvallen, doen we onder elkaar vaak al te zelfingenomen

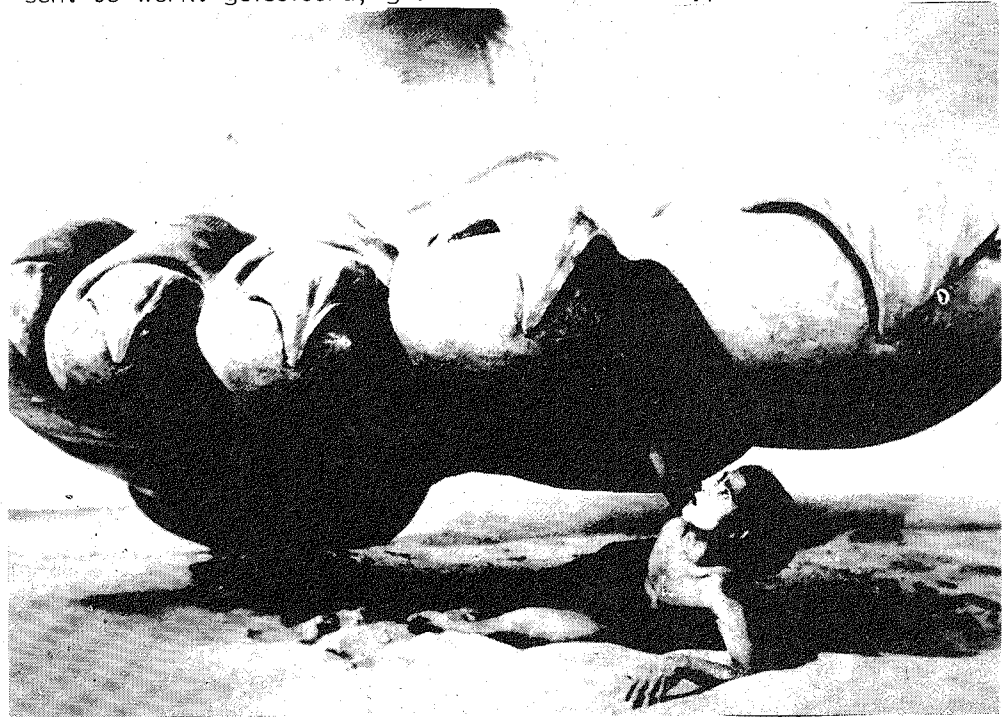
STEEN DES AANSTOOTS OF GRAF-STEEN ?

Al staat dit hier aan het eind - het zou het begin van alle radikale politiek moeten zijn. Maar ook voor ons is het moeilijk de warmte van normaliteit, verdringing, gewinning en zekerheden doordringbaar te maken. Hoe dichter we bij onszelf komen des te meer schiet de taal te kort. Ten eerste omdat we het niet meer kunnen horen, ten tweede omdat we erzelf dusdanig in verstrikt zitten, dat ons gedrag vaak meer door zekerheden en gewoontes is bepaald dan door de lust en de kracht een nieuw risico te aanvaarden. Deze stomme aanpassing komt ook daar in tot uiting, dat kollektieve conflicten meer en meer in de privésfeer gedrukt worden.

Voor de meesten van ons zijn werk, geld, huis en relatie problemen die we zelf moeten oplossen. Je werkt geïsoleerd, grote

woongroepen zijn zenuwslopend en afstotend geworden, men trekt zich op z'n eentje terug en geniet ervan eindelijk te kunnen doen waar men zin in heeft. En hoe meer het werk ons opslokt, hoe abstrakter onze politiek wordt, des te existentiëler wordt de behaaglijk-zachte relatie waarin we -onbekeken- kunnen terugvallen en kunnen zijn zoals we zijn - vaak op, gestressed en leeggezogen. Een relatie dus, en proberen te krijgen wat we noch op het werk, noch in de militante politiek krijgen: geborgenheid, warmte, vertrouwen, nabijheid en intensiteit. Hoe meer vaste relaties dat moeten vervullen, wat het leven ons buiten niet geeft, des te meer worden deze behoeftes tot individueel geluksspel (niet zelden - drama) van vaste relaties i.p.v. kollektieve voorwaarden voor radikale ideeën over leven en maatschappij. Zolang geborgenheid en vertrouwen een privilege van relaties blijft, deugt radikale politiek niet. Ze blijft een afspiegeling van burgerlijke macho-politiek i.p.v. daar radikaal van te verschillen.

En als we onze autonome politiek bekijken dan is ze toch in klassieke zin mannenpolitiek. Niet alleen omdat mannen domineren, maar juist ook omdat de enkele vrouw er in alleen dan wat in te brengen heeft wanneer ze zich aan deze structuren aanpast, d.w.z. vaak 150%-ige mannelijke prestaties levert. Het vrouwelijke aandeel bestaat er veel te vaak in, de wonden van de mannelijke fighters te likken, erkenning en bewondering te uiten en juist aan die behoeftes te voldoen die in deze structuren niet gevraagd zijn. Het wordt aan de autonome vrouwen overgelaten om onder de ruwe bolster de zachte pit te ontdekken. In Frankfurt hebben we een punt bereikt waar een aantal vrouwen het opgegeven hebben in deze mannelijke structuren verder te gaan. Er is wat dat betreft een typies autonome vorm

van "repressieve tolerantie": we ontkennen bepaalde macho-structuren onder mannen en tegen vrouwen niet, alleen laten we het aan vrouwen over om zich er mee bezig te houden. Geen autonome demo zonder zijn vrouwenbijdrage, geen libertaire dagen zonder een "vrouwenhoekje". Wat de minister van emancipatiezaken voor de groene real-politici is, is de autonome vrouwenbijdrage voor de militante politiek.

Velen van ons zijn niet bang om de smeris aan te vallen, maar zijn te laf, onder ons mannen kritiek uit te oefenen. Dat begint met domme opgefokte macho-kreten, die we met een kameraadschappelijke glimlach laten passeren, tot aan alledaagse omgangsvormen, die stilzwijgend geaksepteerd worden omdat we voor echte discussies bang zijn, die veel mannen-vriendschappen ter discussie zouden stellen. Zolang we zelf niet een behoefte constateren om onze eigen leef- en gedragsvormen radikaal te veranderen, betekent de kritiek van vrouwen in het beste geval een opportunistische aanpassing (tot softie) i.p.v. echte verandering.

Deze radikaliteit in ons leven eisen we niet (alleen), om op de kritiek van vrouwen in te gaan. We maken onszelf kapot als we met dezelfde prestatie-mentaliteit doorgaan. Juist omdat we al 15 jaar in deze structuren zitten, kunnen we met zekerheid zeggen dat juist de heftige figuren en hardcore-mannen (en sommige vrouwen) tegen de innerlijke en uiterlijke druk niet meer opgewassen waren en afknaptten. Velen van ons voerden jarenlang bikkelharde politiek, zonder te merken dat ze geen echte vrienden hadden, dat ze in het strijdgewoel eigenlijk alleen waren. Veelzeggend vinden we dat juist vele vroegere hardcore fighters in de kleinburgerlijkste verhoudingen terecht gekomen zijn.

Een ander centraal punt van ons leven schijnt zich bij de autonome politiek af te spelen: (loon)arbeid. Afgezien van werkenden- en werklozencomitees, schijnt (loon-)arbeid steeds meer ieders eigen probleem te zijn. Of opleiding, losse baantjes "gegaandeerd" werk of alternatieve bedrijven, ieder moet het zelf maar uitzoeken. Deze extreme individualisering van existentiële omstandigheden heeft volgens ons twee oorzaken:

1) Een militant, autonoom perspectief binnen de loonsfeer bestaat al jaren niet meer. Militant verzet vindt buiten, en veelbetekend niet op de plek waar de macht van het systeem centraal tot uitdrukking komt: in de productiesector plaats. Het kapitaal is het gelukt om militant verzet uit de gevoelige (veiligheids)zones van z'n heerschappij te verdringen, juist daar waar toenemende technologisering en computerisering de

ekonomiese sektor steeds gevoeliger en kwetsbaarder maakt voor militant verzet (inklusief sabotage).

2) Er bestaat geen militant perspectief om buiten de loonverhoudingen eigen werk- en leef-ideeën te ontwikkelen. De fascinatie van alternatieve, zelfbestuurde bedrijven is door de kapitalistische realiteit -waaraan ook zij onderhevig zijn- verblind.

De politieke en sociale betekenis van zelfbepaalde levens-terreinen is verdwenen, vaak blijft slechts een ekonomiese overweging: poen. Aan de ene kant is er de verantwoordelijkheid voor alles en iedereen, taaie, tijdsverslindende discussies, aan de andere kant een minimaal loon dat aan zelfuitbuiting grenst. De politieke pretentie is vaak alleen decor voor keiharde professionalisering. Veel kafees en koffiehuisen bijv. hebben meer medewerkers en hulpjes dan leden van het kollektief. Volgens het principe: Hire and Fire (zonder sociale verzekering, arbeidskontrakt, ziekte- en vakantiegeld). En velen drijft de angst voor dit bestaan van losse baantjes tot nieuwe nivo's van kwalifikatie. Men begint (nog eens) een opleiding, maakt zijn/haar studie vol energie af. Ook al hebben sommigen van ons het deel van de bevolking dat overal de boot mist als revolutionair potentieel opnieuw ontdekt - velen van ons proberen er door extra opleidinger niet toe te behoren.

Deze kloof tussen politieke theorie en eigen pogingen tot kwalifikaties en veiliggestelde arbeidsvoorwaarden, de kloof tussen politieke theorie van de overlevingsstrijd en onze eigen mogelijkheden eigen werk- en leefvormen te ontwikkelen, zouden ons twee centrale kristallispunten kunnen zijn, om onze verhouding tot werk opnieuw te bepalen. Want zolang er geen militante perspectieven binnen en buiten de verhoudingen ontwikkeld zijn zal er zich maar één ding doorzetten: de gemaakte individualisering en concurrentie, waarin linkse mensen -die burgerlijke skrupules uitgeschakeld hebben- bereid zijn om elkaar af te maken in de strijd om de grootste kruimel.

Een militant, revolutionair perspectief kan er niet om zijn om zichzelf eigen ekonomiese terreinen te verschaffen. Alleen door de oprichting van zelfbepaalde projekten in het kader van een revolutionair perspectief te bepalen en te verankeren kan de vrijplaats binnen de kapitalistische rationaliteit groot genoeg blijven om onze pretenties van tegenmacht er in te verankeren. We hebben niet alleen drukkers, meubelmakers, elektro-technici, timmerlieden, metaalbewerker etc. onder ons nodig, maar vooral verhoudingen, waaronder ze als militanten kunnen werken (dat begint

bij illegaal drukwerk tot plaatsen waar je ongestoord kan praten). Wanneer we niet -zoals zo vaak- van het toeval van persoonlijke kontakten en hulp afhankelijk willen zijn dan moeten we niet over ontbrekende structuren klagen, maar ze zelf kreëren. Bij een langdurig perspectief hoort voor ons een gemeenschappelijke poging om militante projekten op te bouwen en met elkaar te verbinden. Deze kunnen en moeten niet privé-kapitalisties voortsukelen, ze moeten kollektief bestanddeel van onze structuren worden. D.w.z. de prijs voor die projekten mag je niet alleen aan de rentabiliteit, maar ook aan de noodzaak binnen het kader van een revolutionair perspectief oriënteren.

8. onze structuren lijken op een hobbyklub i.p.v. op een revolutionair perspectief

Wanneer we militante structuren nu met die van 6 jaar geleden vergelijken (of helemaal met die van het verzet 71/72) wordt de hele zwakte en astmatiese kortademigheid van de autonome politiek duidelijk. Wat er nu nog over is zijn geïsoleerde structuren die meestal via persoonlijke verhoudingen lopen. Behalve wat zich rond Startbahn-West ontwikkeld heeft, en door continuïteit en ervaringen nog tot optreden in staat is, zijn de meeste (voorbereidings-)groepen aan gebeurtenissen op korte termijn of aktuele aanleidingen gekoppeld. Omdat er op niets teruggevallen kan worden moet veel van uit het niets en onder druk de gebeurtenissen georganiseerd worden.

Steeds dezelfde gezichten verdelen tandenknarsend de verschillende taken onder weinigen. De inhoudelijke discussie, die boven de aanleiding uit zou moeten gaan, valt af, omdat de voorbereidingen teveel tijd vergen. Sukces of geen sukses zijn meer toeval, geluk of volledig onverwachte omstandigheden spelen een rol meer dan ons eigen konsept. Vele 'sukcessen' kwamen voor ons meer als verrassing en onverklaard dan voor de kit. Deze ontbrekende sociale en materiele infrastructuur drukt zich dwangmatig uit in vaak slecht voorbereide en uitgevoerde akties. Het effect van een drievoudige demobilisering doet zich voor:

1. degenen, die onder druk van de gebeurtenissen geen kans meer zien, er iets tegenover te stellen en zich terugtrekken.
2. degenen, die niet direkt betrokken zijn en geen zin (meer) hebben, om zich als koulisse voor gestoorde akties te laten gebruiken, omdat het militante optreden voor hen geen kollektieve bescherming vormt, maar alleen het risico om de konsekwenties van militant optreden aan den lijve te voelen.
- en 3. tenslotte, zij die hoe dan ook hun aktie moeten uitvoeren en daarmee precies dat beeld voeden, dat de staat en de pers zo graag van ons verbreiden: dat van verantwoordelijkheidsloze, doelloze, mensen in gevaar brengende en onschuldige slachtoffers op de koop toenemende geweldsmisdadigers.

Deze aktionistische politiek verleidt velen ertoe om veldslagen bij prikkeldraadomheiningen en pro-

jekten als panels tot een keten van autonome sukcessen aaneen te rijgen. En hoe minder militant verzet er in ons dagelijks leven plaatsvindt en vaste voet krijgt, des te meer romantiseren we juist die gebeurtenissen, die tegen ons vervelende alledaagse leven afsteken. Deze mystificatie van de vuurgloed is in grote mate uitdrukking van ontbrekende structuren en perspektieven binnen ons dagelijks leven. Van deze fouten leren, betekent voor ons, niet alleen structuren naar buiten toe op te bouwen, maar ook structuren onder elkaar te ontwikkelen, die niet op sporadische aanleidingen en kampagnes richten, maar op lange termijn doelen gericht zijn, om radikaal maatschappelijke veranderingen teweeg te brengen. Zo moesten de Gunter Sare-demo's juist verzanden, nadat duidelijk werd, dat we niet in staat waren om inhoudelijk en prakties verder dan de eigenlijke aanleiding te komen. Zo bleef de leus: 'woede en droevenis in verzet omzetten', op onze spandoeken kleven, ipv zich in ons handelen om te zetten. Verder gaan dan de aanleiding zou hebben betekend, dat we ons langdurig met de methodes en doelen van het geweldsapparaat van de staat bezighouden, dus juist daar ingrijpen, waar staatsgeweld normaal is, op de buro's, aan de top, bij de vreemdelingenpolitie, de opsporingsapparaten, in het justitie- en gevangenisapparaat. Het zou ons doel moeten zijn om tegenover dit geweldsapparaat eigen, kontinue structuren te zetten: daar politiek aan te vallen, waar-ie het gevoeligst is, in zijn behoefte naar anonimiteit, daar prakties onzekerheid te scheppen, waar het apparaat zich het veiligst voelt, in de technologisering van bewaking en preventie. Dat begint dus bij 'burgers letten op de politie' (zoiets als KRI), justitie- en bajesgroepen, tot aan voortdurende tegen-observatie (afluisteren, publikatie van personen en methoden van opsporings en observatie in burger) en het gebruik en propageren van resultaten van 'jonge onderzoekers' (stoorzenders, radio's etc). Wanneer we het systeem niet alleen verbaal ter discussie willen stellen, maar 't ook serieus menen, dan is 't niet voldoende om op te treden als er iemand dood op straat ligt. Dan is het weer een keer te laat. Dit voorbeeld kan zeker ook naar andere maatschappelijke terreinen vertaald worden.

De opbouw en de onderlinge verbinding van militante kernen is voor ons een voorwaarde om de kringloop van zich herhalende bewegings mythes te doorbreken, bindmiddel tussen beweging en dagelijks leven te zijn. Een organisatie, die beiden overkoepelt en toch uit beide moet bestaan. Er is nog een andere reden, waarom we ons voor verbintelijke

structuren sterk maken. Wij wijzen op goede gronden hiërarchie en autoritaire structuren af, omdat ze precies dat vertegenwoordigen wat wij politiek bestrijden. Maar wat we in ons hoofd misschien goed op een rijtje hebben, komt in vele aktiegerichte samenhangen niet tot uitdrukking. Hoe ondoorzichtiger en onverbinderbaarder de structuur, des te ongrijpbaarder is-ie of hen, die erin op gaan, resp. hun hoofd niet boven water houden. Er is een autonome variant van de kooperatieve stijl van leiden: zonder iemand zichtbaar bij de beslissingen uit te sluiten, worden beslissingen veel te vaak door enkelen voorbereid en er door heen gejaagd- door hen, op wie het- zonder dat dat uitgesproken is- aankomt.

Voor ons is een duidelijke, zichtbare en open structuur geen hinderpaal, maar een voorwaarde voor militant verzet. Als we militant verzet niet naar kleine groepjes willen delegeren, dan moeten we structuren creëren, waarin het mogelijk is om openlijk ruzie te maken en te discussieren. Dan moeten we plaatsen en voorwaarden creëren, waar juist diegenen ons kunnen ontmoeten, die niet door persoonlijke kontakten of toeval in onze structuren terechtkomen. 'Militant verzet is mogelijk' betekent juist ook, om-zover mogelijk- niet geheimzinnig te doen, voorwaarden te creëren, waardoor het massaal mogelijk is. Een brede basis- die niet door goedkeuring van de toeschouwers maar door groeiende deelname uitgedrukt wordt- is de beste bescherming voor militant verzet.

Wij zijn niet voor een autonomen overleg, waar velen overal erbij zijn, maar nergens echt. Ons gaat het erom, om samen erover na te denken, welke lange termijn projecten en kernen we willen opbouwen en met elkaar verbinden, op welke inhouden en praktiese noodzaken deze militante kernen zich moeten richten (van ekologie via 'schaduwekonomie) tot eigen media, radikale medicijnen, werkplaatsen en sportplaatsen) De betekenis en belang van zulke kernen bepaalt in hoeverre we zelf in staat zijn onze ideeën van een maatschappij zonder heerschappij in kiemen van tegenmacht, hier en nu, om te zetten. Een autonome organisatie heeft alleen zin, wanneer militante kernen als mozaiekstenen aan en in elkaar passen, wanneer los van aktualiteit en beweging een kontinuiteit en verbintelijkheid van die kernen zich ontwikkelt, waarin politiek en dagelijks leven, wederzijds vertrouwen en competentie, lol en doorzettingsvermogen, geborgenheid en risico met elkaar versmelten. We willen eindelijk weten en beleven, waarvoor we strijden!

FRANKFURTER AUTONOMEN

DE ZWANTE 23

